

FÖRORTERNA SOM MODER SVEA GLÖMDE

Jan Edling

En dokumentation
av en obefintlig
integrationspolitik

FLEXICURITY

• verdandi

INNEHÅLL

INLEDNING	5
<i>Några resultat från studien</i>	8
<i>Migration och integration</i>	10
<i>SCBs integrationsdatabas</i>	10
DEMOGRAFI	13
<i>Fler barn och färre äldre i de 38 förorterna</i>	13
<i>Mer än hälften födda utomlands</i>	14
<i>Ännu fler har utländsk bakgrund</i>	14
BOENDE	17
<i>Trångboddhet</i>	18
<i>Stora behov av renovering och klimatsanering</i>	19
<i>Bostadsbristen försvårar integrationen</i>	19
UTBILDNING	21
<i>Utbildningsprofil</i>	21
<i>Vuxna som varken arbetar eller studerar</i>	22
<i>Ungdomar som varken arbetar eller studerar</i>	22
<i>Grundskoleelever som inte kvalificerar sig till gymnasieskolan</i>	24
<i>Få godkända i Svenska För Invandrare (SFI)</i>	26
ARBETSMARKNAD	27
<i>Förvärvsfrekvens</i>	27
<i>Arbetslösa och i arbetsmarknadspolitiska åtgärder</i>	28
<i>Vilka jobb har de i förorterna</i>	30
HÄLSA	33
TRANSFERERINGAR	37
INKOMSTER	39
<i>Disponibel inkomst</i>	39
<i>Mått på fattigdom</i>	40
DEMOKRATI	45
KRIMINALITET	47
SLUTSATSER	49
<i>Det är dags att bryta innanförskapet</i>	49
<i>Vägen till ett bättre samhälle</i>	50
<i>Behovet av integrationspolitik</i>	50
<i>Mätinstrument och mål för integrationspolitiken</i>	51

INLEDNING

Under hela mitt yrkesliv har jag på olika sätt kommit i kontakt med invandring och integrationspolitik. Mitt första jobb på Stor-Stockholms bostadsförmedling i mitten av 1970-talet bestod i att förmedla lediga lägenheter till nyanlända invandrare och norrlänningar som sökt sig till Stockholm. De bostäder som vi kunde förmedla var då relativt nybyggda lägenheter i det så kallade miljonprogrammet, många i de 38 förorter som denna studie omfattar. Norrlänningarna tog sig snabbt vidare till andra stadsdelar i Stockholm. För invandrarna var det svårare, eftersom hyresvärdarna gärna valde bort dem då lägenheter i andra stadsdelar skulle fördelas. Men invandrare som hade jobb och hyfsade inkomster lyckades så småningom hitta ett boende i områden med en mer blandad befolkning.

I slutet av 1970-talet växte en rad nya socialförsäkringar fram och en av mina uppgifter under denna tid var att ta fram informationsmaterial om socialförsäkringssystemet till de olika invandrargrupper som kommit till Sverige. Arbetet innebar omfattande kontakter med olika invandrarföreningar. Vid den tiden blev det alltmer uppenbart att andelen invandrare som bodde i miljonprogrammets förorter stadigt växte.

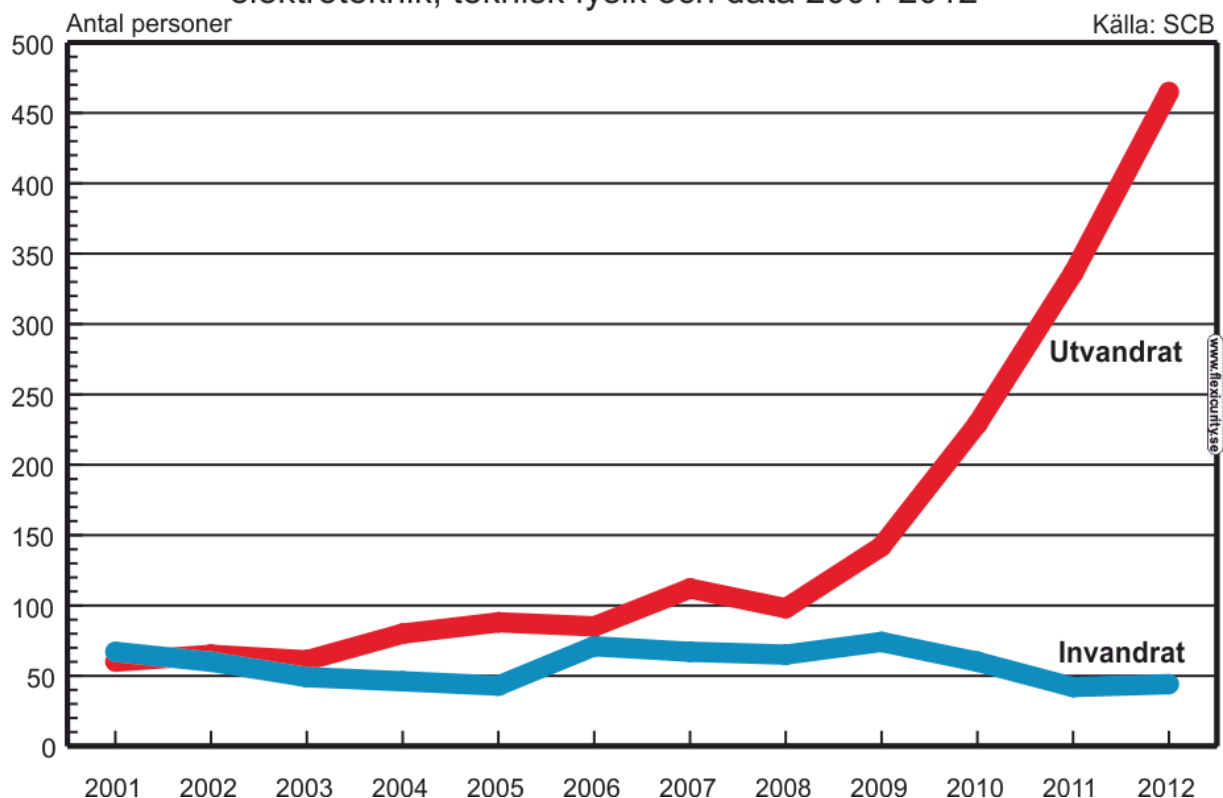
Från slutet av 1990 och framåt sjönk andelen sysselsatta i Sverige från 87 procent till 74 av alla 20-64-åringar. Arbetsmarknaden genomgick en stor omvandling, när allt fler av de jobb som fanns krävde utbildning. Det innebar att många av dem som blev arbetslösa var människor med kunskaper som inte längre behövdes på arbetsmarknaden. För många invandrare tillkom också det faktum att det blev allt viktigare att kunna kommunicera på svenska i jobbet. Dels därför att fungerande arbetslag blev en allt viktigare del av den nya arbetsorganisationen, dels därför att allt fler arbetsuppgifter i det framväxande tjänstesamhället innebar kontakter med kunder och leverantörer.

Under den här besvärliga tiden arbetade jag på LO, först med socialförsäkringar och sedan med arbetsmarknadspolitik. 1995 utsågs jag också att vara integrationsansvarig på LO. Det var ett jobb med omfattande kontakter med ett växande antal invandrarföreningar och grupper i miljonprogrammets förorter i hela landet. Under den här tiden växte nätverket *Fackligt aktiva invandrare* fram med stöd av LO och så småningom också TCO. Arbetet syftade till att öka invandrares medverkan i det fackliga arbetet på alla nivåer, något som också skedde i många av medlemsförbunden. LO hade vid den här tiden också ett bra samarbete med dåvarande SAF (numera Svenskt Näringsliv) i integrationsfrågor. Samtidigt pågick i Sverige en omfattande integrationspolitisk debatt. Integrationsminister Leif Blomberg tillsatte en diskrimineringsutredning (i vilken jag kom att ingå).

Men segregationen fortsatte att växa mellan miljonprogrammets förorter och det övriga Sverige i takt med att allt fler av de som kom var flyktingar från olika konflikthärddar i världen. Många hade god utbildning (faktum är att utrikes födda i Sverige har en större andel eftergymnasialt utbildade än genomsnittsbefolkningen), men många av de som kom var analfabeter med erfarenheter från jordbrukssamhällets arbetsmarknad. Utbildningsnivån och graden av erfarenheter från en modern arbetsmarknad växlade beroende på vilket land som flyktingsströmmarna kom från.

Men många med god utbildning fick aldrig tillfälle att kvalificera sig till motsvarande yrken i Sverige eftersom möjligheterna till en bra språkundervisning, en bra validering och en bra kompletterande utbildning uteblev. Under senare år har jag tillsammans med företrädare för Svenskt Näringsliv, IF Metall m fl skrivit otaliga artiklar om svårigheterna för kvalificerade yrkesutövare att få jobb i Sverige¹. Alliansregeringen ansåg att en sådan utbildning blev för dyr och valde i stället att prioritera arbetsmarknadspolitik för de grupper som stod längst från arbetsmarknaden. Följden blev att grupper som var högt efterfrågade på arbetsmarknaden i stället valde att flytta utomlands.

In- och utvandring av utländska civilingenjörer inom elektroteknik, teknisk fysik och data 2001-2012

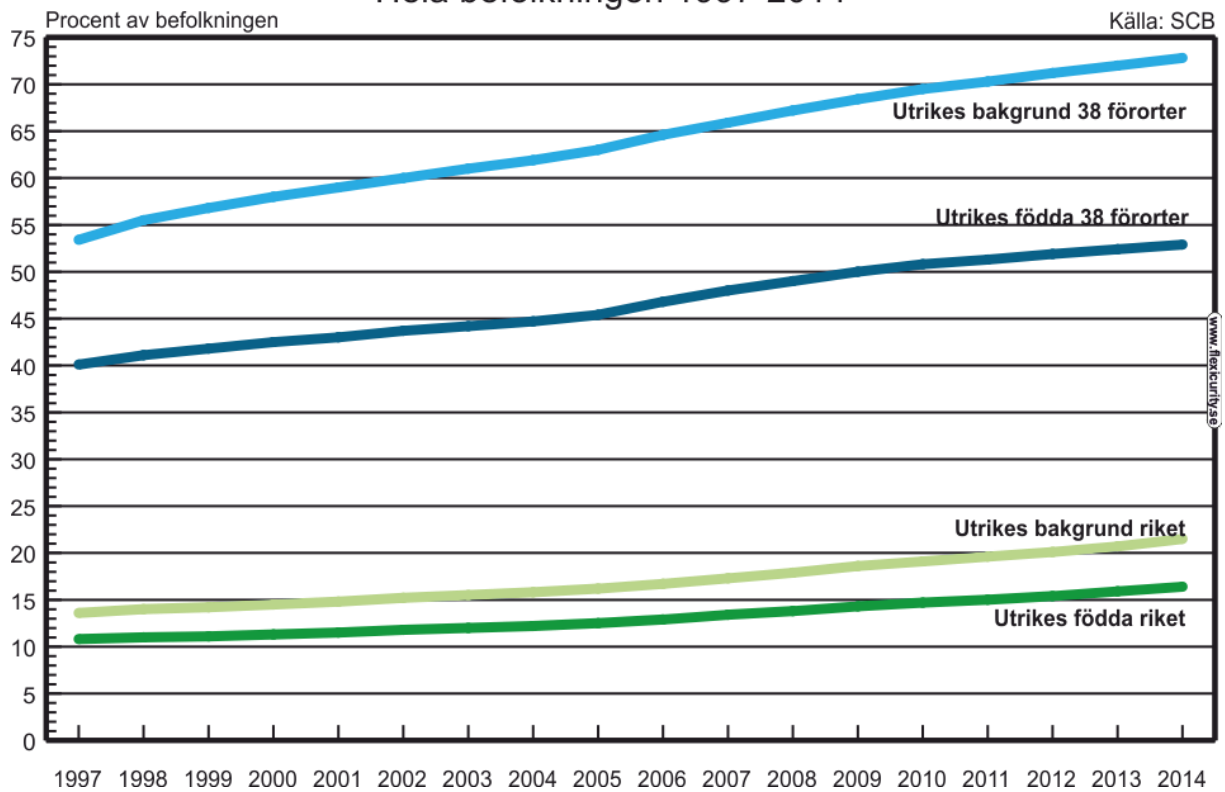
Det blev alltmer uppenbart att många av miljonprogrammets förorter kom att bli allt tätare bebodda med en växande andel med utländsk bakgrund (de som är födda utomlands plus de som är födda i Sverige med minst en förälder född utomlands).

Medan antalet personer i hela Sverige växte med 10 procent under åren 1997-2014 ökade befolkningen i de 38 förorter som vi ska studera med 21 procent under samma tid. De 294 000 som bodde där 1997 blev 355 000 2014. Till en viss del kan det ha skett förtätningar av förorternas bostadsområden, men till större delen är den högre befolkningstillväxten en följd av barnafödande, ny invandring och en växande trångboddhet.

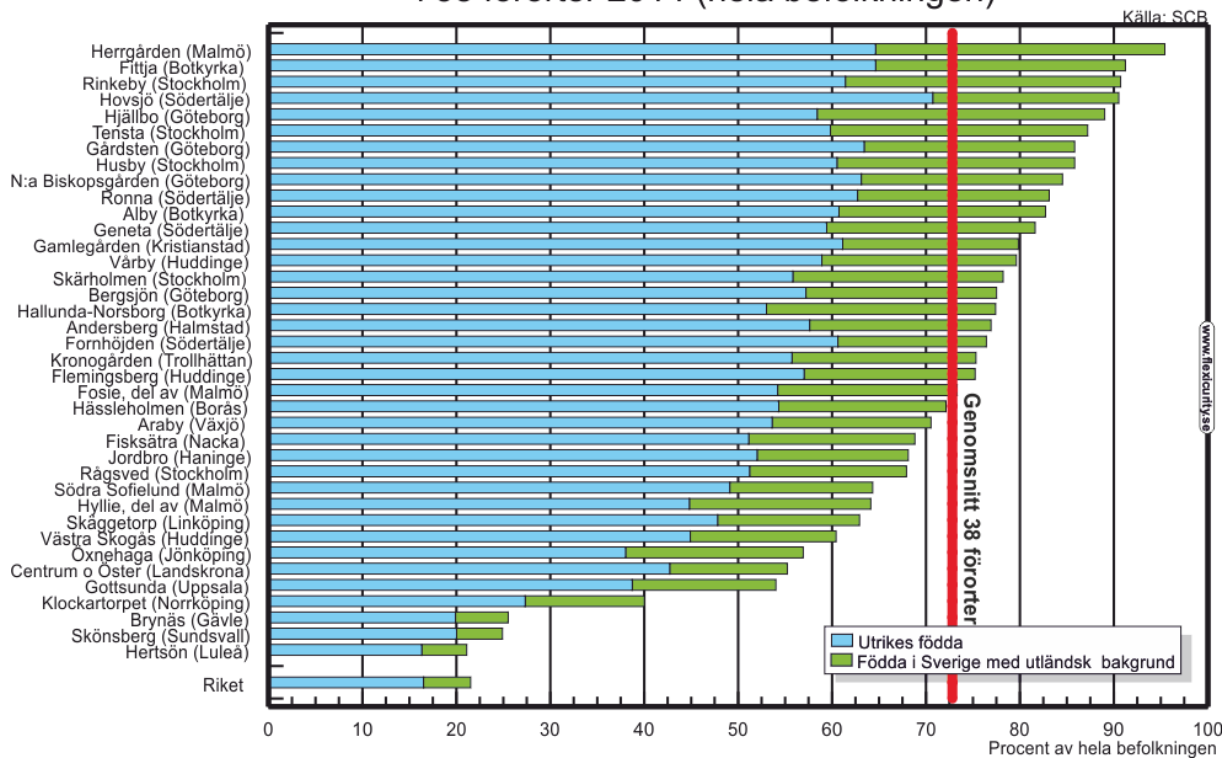
År 1997 hade 53 procent av de boende i de 38 förorterna utländsk bakgrund (i riket 14 procent). 2014 var det 73 procent som hade det (i riket 22 procent). I vissa stadsdelar var andelen över 90 procent.

¹ Se <http://www.flexicurity.se/blogg/utlandska-ingenjorer-flyr-sverige/>

Utrikes födda och med utländsk bakgrund Hela befolkningen 1997-2014

Utrikes födda och med utländsk bakgrund i 38 förorter 2014 (hela befolkningen)

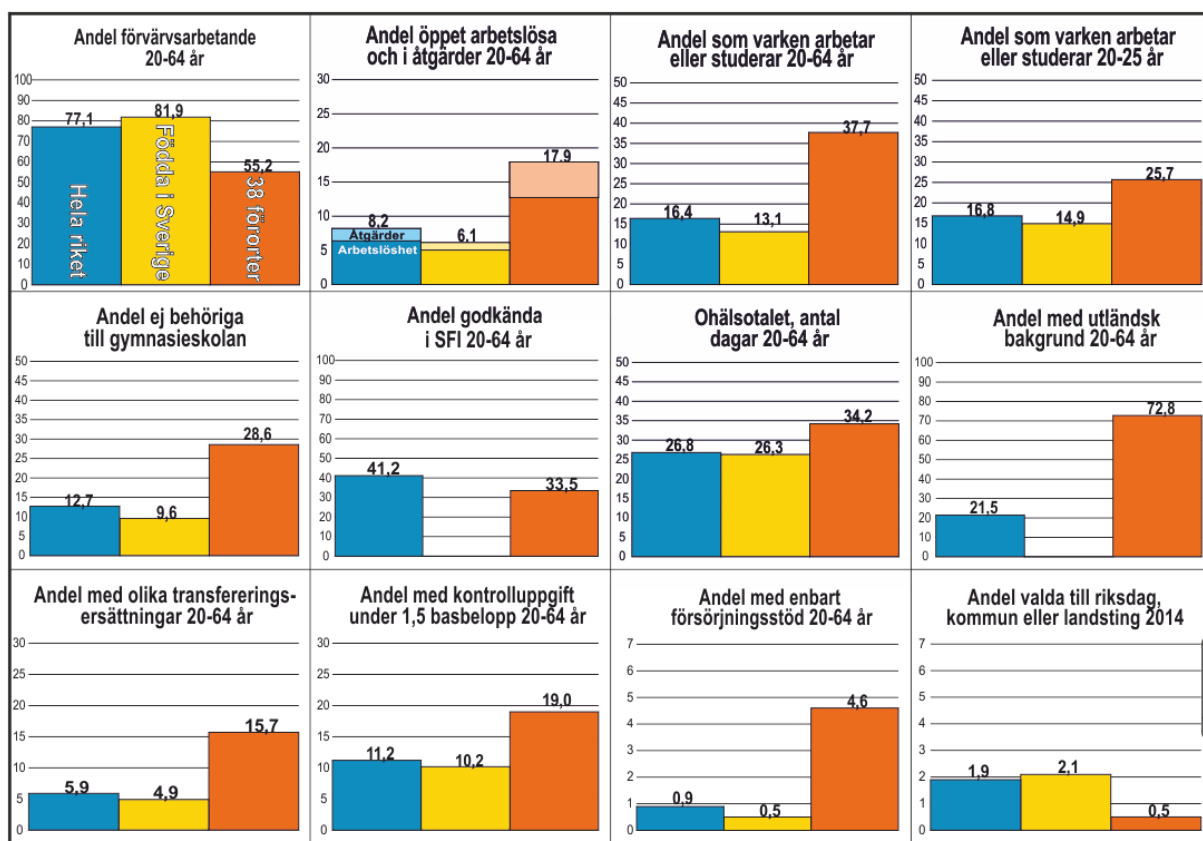
Några resultat från studien

I takt med att klyftorna vuxit mellan de utsatta förörterna och det övriga samhället har politiken alltmer kommit att fokusera på medelklassens behov. Medan den genomsnittliga disponibla inkomsten (GDI) i hela landet vuxit har den genomsnittliga GDI för de 38 förörterna visserligen ökat men i mycket långsammare takt. Andelen har under samma period sjunkit från 83,8 procent till 69,7 procent av riksgenomsnittet.

När arbetslösheten i landet steg kraftigt under åren 2007-14 kom en stor del av denna att hamna i de 38 förörterna. De 38 förörterna svarar för 3,8 procent av alla 20-64-åringar, men för 7,5 procent av den öppna arbetslösheten och 9,3 procent av de arbetsmarknadspolitiska åtgärderna.

Det har förts en omfattande debatt om varför andelen elever som inte kvalificerar sig till gymnasieskolan har stigit från 8,5 till 12,7 procent på riksnivå. Samtidigt tycks få belymra sig om att andelen ej behöriga legat kring 30 procent i de 38 mest utsatta förörterna under hela 2000-talet. Bland de grundskoleelever som är födda utanför EU/EFTA har andelen dessutom vuxit från 25 procent till 40 procent.

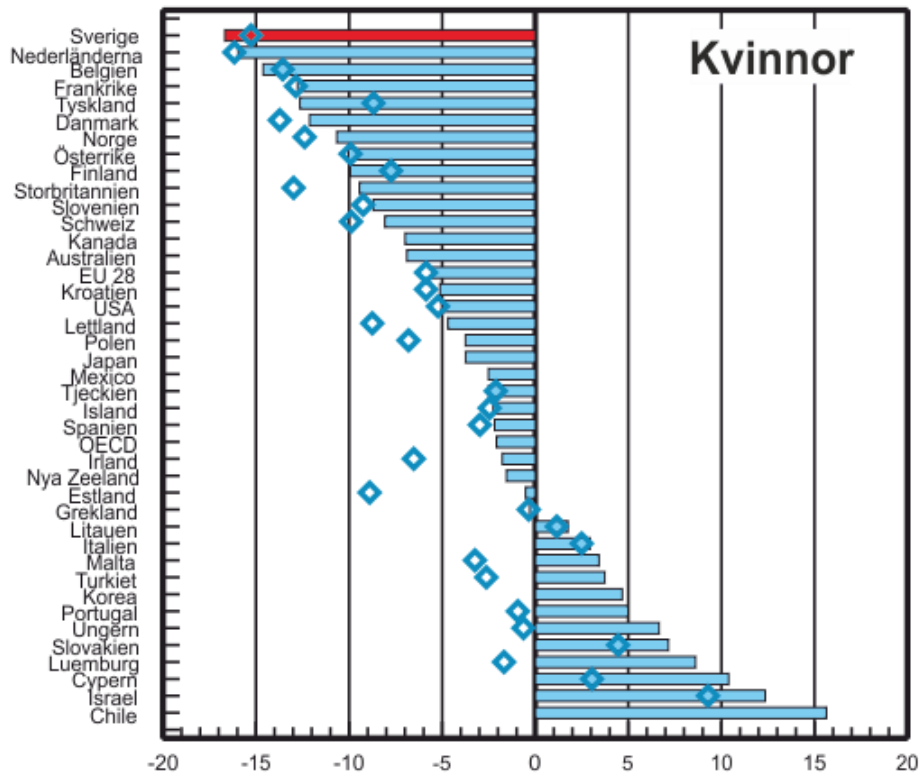
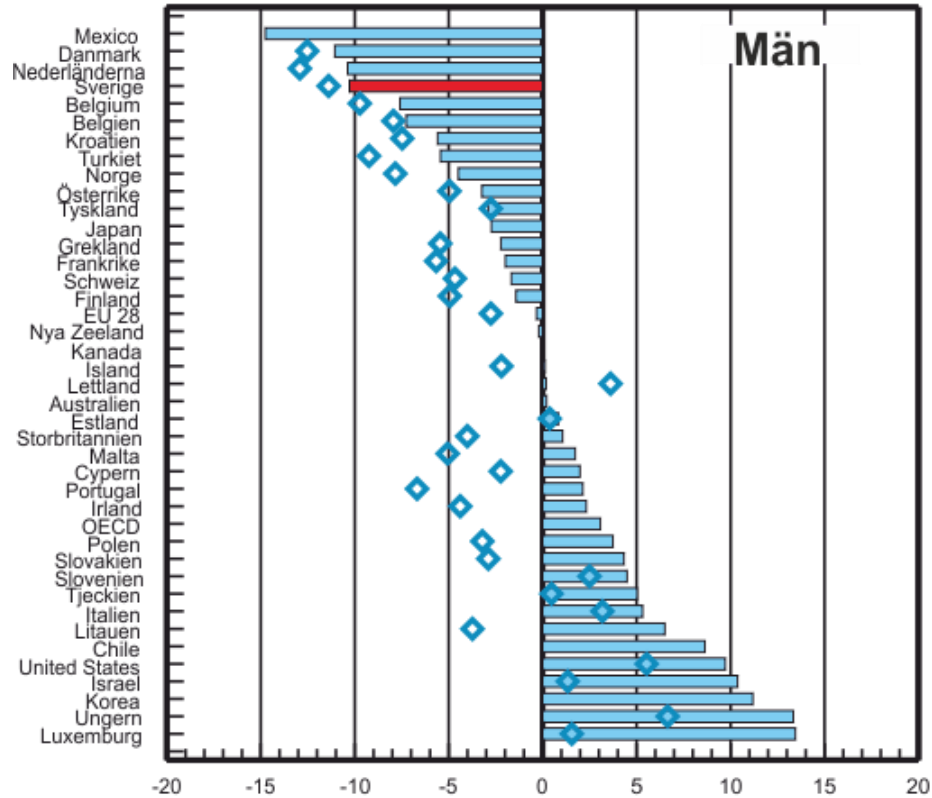
Vi ska snart gå igenom skillnaderna mellan de 38 förörterna, hela riket och de som är födda i Sverige, men så här kan vi sammanfatta en del av resultaten.

Skillnad i sysselsättningsgrad mellan utrikes födda och infödda 2012-13 (15-64 år)

Procentenheter

■ Ojusterad skillnad ◆ Justerad för ålder och utbildning

Källa: OECD Indicators of Immigrant Integration 2015

Migration och integration

Den invandrapolitiska debatt som förs idag har handlat mer om migration än om integration, mer om hur många flyktingar som ska få skydd här än hur vi ska ta emot dem efter den första tiden i asylboende. För många tycks förekomsten av hög arbetslöshet, låg utbildning och fattigdom vara okänt trots att det funnits i våra 38 förorter sedan statistiken började föras 1997 och med all sannolikhet ända sedan jag arbetade på Stor-Stockholms bostadsförmedling i mitten av 1970-talet. I samband med de stora flyktingströmmar som nu kommer från Syrien med flera länder tycks en del se behovet av en integrationspolitik enbart som en fråga om att snabbt inordna de nyss anlända i skola och arbete. Andra tycker sig ha upptäckt "det nya utanförskapet" och ser möjligheten att föra en politik där lägre löner och kollektivavtalslösa anställningar föreslås som lösningar. Andra som torgför devisen "Hela Sverige ska leva" tycks göra undantag för de 38 förorterna.

Samtidigt har OECD i en nyligen utgiven rapport² konstaterat att Sverige är ett av de länder som är sämst på att sysselsätta utlandsfödda på arbetsmarknaden. Den omfattande rapporten fokuserar på en rad olika områden av betydelse för en framgångsrik integrationspolitik, ett område där Sverige uppenbarligen har mycket att lära. Diagrammet på föregående sida visar skillnaden i procentenheter mellan sysselsättningsgraden mellan de som är utrikes födda och de som är födda i Sverige.

Det som lett mig till att ta fram statistiken om villkoren i de 38 förorterna är den stora okunskap som tycks ha brett ut sig och förhoppningen att med bättre information kunna få till stånd en mer seriös integrationspolitisk debatt. Det är också min förhoppning att den ökade kunskapen ska leda till åtgärder för att förbättra integrationen och minska segregationen. För det är ju ändå så att Sveriges behov av att fler i arbetsför ålder (invandrare som svenskar) behövs på arbetsmarknaden om vi ska klara framtidens demografiska och försörjningspolitiska utmaningar. Om vi inte klarar av integrationen av dem som kommer till vårt land är risken stor att invandrare riskerar att bli en del av det försörjningspolitiska problemet.

SCBs integrationsdatabas

Det är därför som jag intresserat mig för den integrationsdatabas som upprättats av SCB. Även om den är långt ifrån perfekt erbjuder databasen ett stort antal möjliga observationer av tillståndet i de 38 mest utsatta förorterna jämfört med resten av landet.

Databasen har skapats vid sidan av den ordinarie statistiken i SCBs databaser och ger information om olika variabler för de 38 förorterna med möjlighet till jämförelser med motsvarande information på kommun-, läns- och riksnivå. Statistiken särredovisar också data med hänsyn till födelseregion.

Bland annat ingår information om

- Demografi
- Boende
- Arbetsmarknad
- Utbildning
- Hälsa
- Transfereringar
- Inkomst
- Val och valda

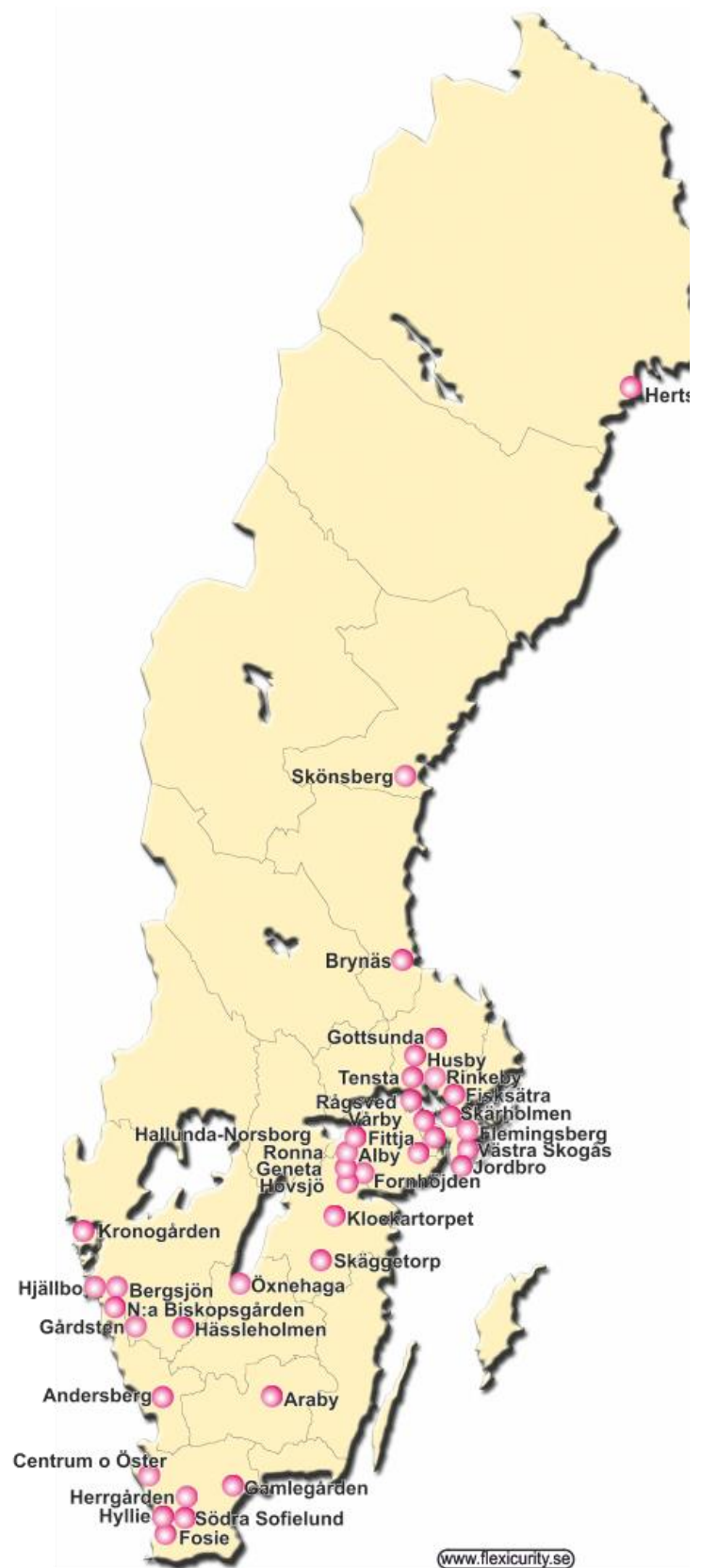
² OECD Indicators of Immigrant Integration 2015

De 38 förorterna är ursprungligen indelade i två grupper;

- 23 LUA-områden, stadsdelar som ingått utvecklingsavtal mellan regeringen och olika kommuner.
- 15 URB-områden, stadsdelar som varit föremål för ett utvidgat utvecklingsavtal till följd av låg förvärvsfrekvens, högt uttag av försörjningsstöd och låg behörighet till gymnasieskolan.

I praktiken har skillnaderna mellan dessa grupper utjämnats genom åren. Exempelvis har många LUA-områden en lägre förvärvsfrekvens, högre uttag av försörjningsstöd och lägre behörighet till gymnasieskolan än många URB-områden. Jag har därför valt att redovisa de båda grupperna som *38 förorter*.

Som framgår av kartan här bredvid är en stor del av dessa förorter belägna i närheten av de tre största städerna i landet. De storstadsnära förorterna är också de med den sämsta statistiken på flertalet redovisade områden.

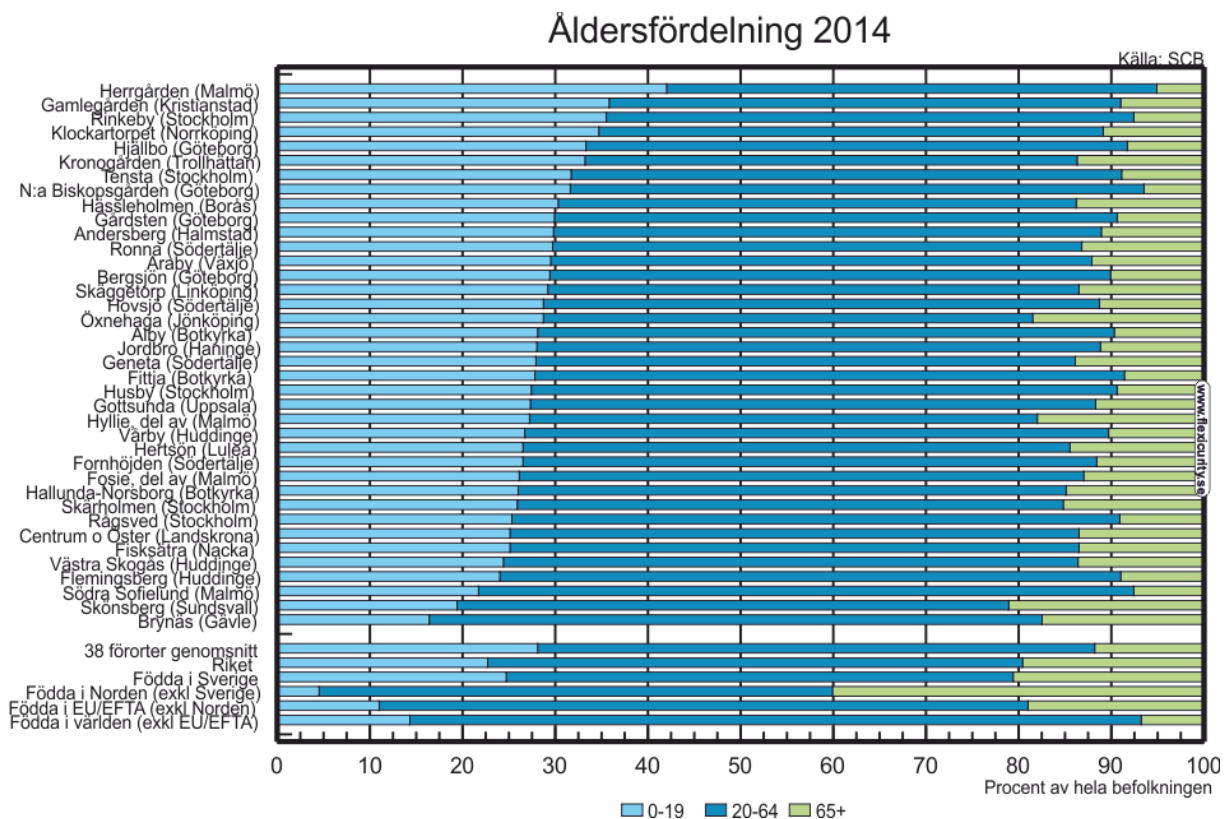

DEMOGRAFI

Fler barn och färre äldre i de 38 förorterna

I det här avsnittet ska vi titta närmare på hur befolkningen i de 38 förorterna ser ut. Till att börja med kan vi konstatera att andelen barn (0-19 år) är större än i riket som helhet. I förorterna är 28 procent av befolkningen i barn jämfört med 22 i hela riket. När det gäller åldersgruppen 20-64 år är andelen något större i de 38 förorterna (60 procent jämfört med 58 procent i hela landet). Den andel som är 65 år eller äldre är betydligt mindre i de 38 förorterna (12 procent jämfört med 20 procent i hela landet).

Anmärkningsvärt är att de som är födda i Norden avviker kraftigt från rikstrenden genom att över 40 procent är över 65 år och bara 5 procent är 0-19 år.

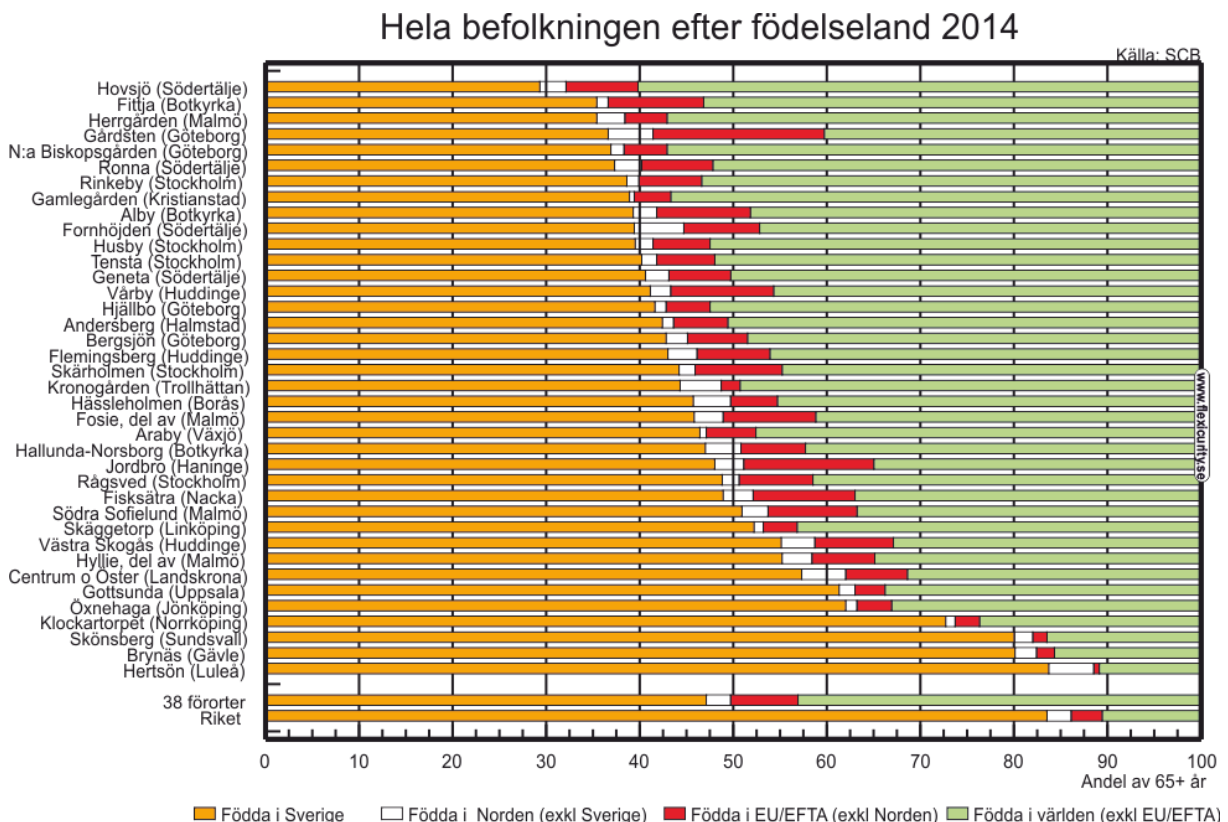
Man brukar säga att stadsdelar mognar efterhand. I nybyggda stadsdelar dominerar barnfamiljer samtidigt som andelen äldre är ganska liten. När barnen blir tonåringar brukar den sociala oron öka. När barnen växer upp och flyttar hemifrån börjar stadsdelen mogna och bli lite lugnare. I ett senare skede åldras föräldrarna. När de så småningom dör skapas ett utrymme för nya barnfamiljer och förortens befolkning blir alltmer åldersblandad.

Den här processen gäller för de flesta förorter i landet. I de 38 förorterna rycks dock hela tiden förutsättningarna för ett sådant förlopp ständigt undan. Ett skäl är att de som kan lämna förorten gör det. Detta innebär ständiga avbrott i familjernas åldrande. När de flyttar ut kommer ständigt nya barn- och tonårsfamiljer. Något som stör den naturliga processen ytterligare är att de som flyttar in ständigt blir fler, vilket resulterar i trångboddhet och konkurrens om offentliga miljöer för barn- och ungdomsverksamhet, läxläsning med mera.

Mer än hälften födda utomlands

Ett annat särdrag hos dessa 38 förorter är att majoriteten av invånarna är födda utomlands, vilket medför att de i hög grad går miste om naturliga kontakter med den inhemska befolkningen när det gäller arbetsmarknad och socialt umgänge. I genomsnitt är mer än hälften av de som bor i förorterna födda utanför Sverige.

I förorter som Hovsjö i Södertälje och Fittja i Botkyrka är mellan 60 och 70 procent födda utomlands. I andra förorter som Hertsön i Luleå, Brynäs i Gävle och Skönsberg i Sundsvall är befolkningssammansättningen mer lik den som gäller för hela Sverige, där 84 procent är födda i Sverige.

Ännu fler har utländsk bakgrund

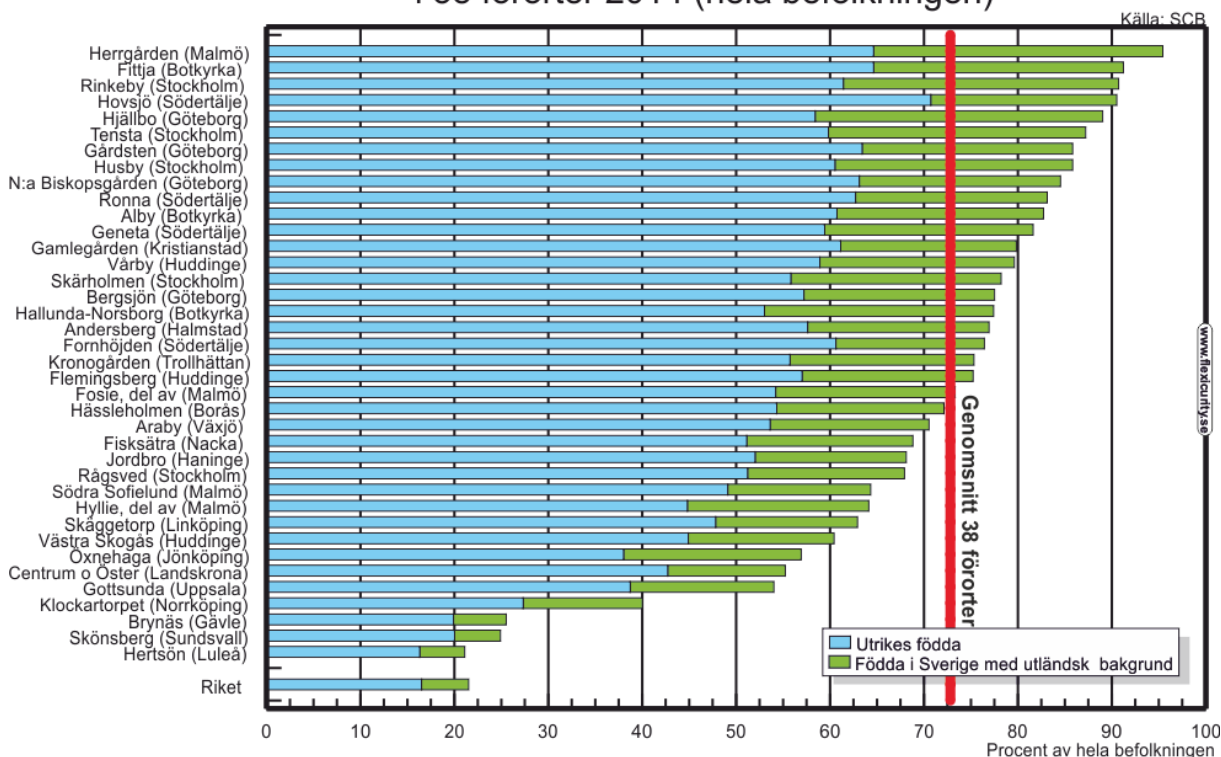
Men det räcker inte med att redovisa befolkningens födelseland. Bilden blir en annan om vi i stället använder oss av begreppet utländsk bakgrund, det vill säga om vi också räknar in de som är födda i Sverige men har en eller två föräldrar som är födda utom-

lands. Då ser vi att de förorter som har flest invånare som är födda utomlands också är de orter som har den största andelen med utländsk bakgrund.

Slår vi samman grupperna födda utomlands och födda i Sverige med utländsk bakgrund är det i genomsnitt 73 procent som har utländsk bakgrund i de 38 förorterna. Siffran för hela riket är 21,5 procent. I Herrgården i Malmö har fler än 95 procent utländsk bakgrund. I Hertsön i Luleå har färre utländsk bakgrund än vad som gäller för hela landet.

Det är således stora skillnader mellan de 38 förorterna när det gäller befolkningens sammansättning. De data vi senare kommer att presentera antyder att det har stor betydelse för integrationen i samhället om befolkningssammansättningen är blandad eller mer avvikande från riksgenomsnittet när det gäller befolkningens åldersmässiga och etniska struktur.

Utrikes födda och med utländsk bakgrund i 38 förorter 2014 (hela befolkningen)

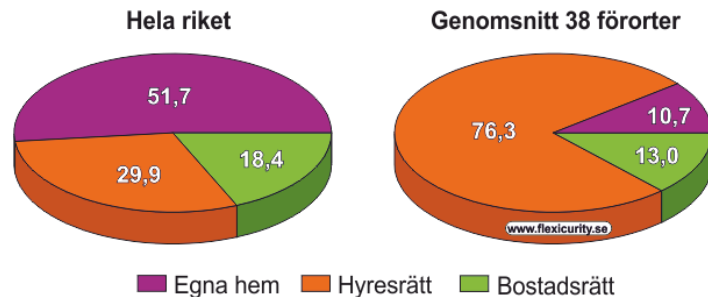

BOENDE

De 38 förorterna skiljer sig mycket från det boendemönster som gäller för landet som helhet.

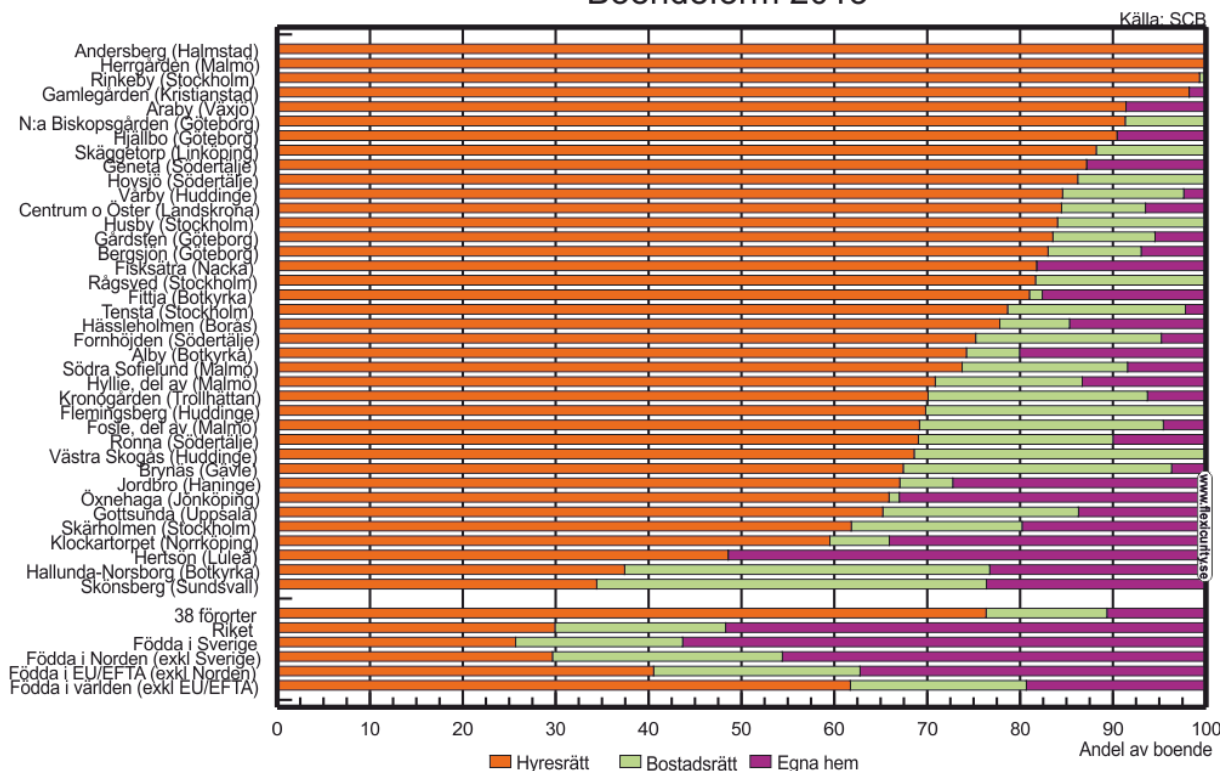
I riket som helhet bor mer än hälften i småhus. I de 38 förorterna gör bara knappt 11 procent det. Undantag finns i Jordbro i Haninge, Öxnehaga i Jönköping och Hertsön i Luleå.

Boendeform i hela riket och de 38 förorterna 2013

Att omvandla hyresrätter till bostadsrätter har varit en allmän trend, framför allt i storstäderna. I de 38 förorterna är hyresrätter i klar majoritet. Drygt tre fjärdedelar bor i hyresrätt och bara 13 procent i bostadsrätt. Men också här finns undantag, till exempel Hallunda-Norsborg i Botkyrka och Skönsberg i Sundsvall, där omkring 40 procent bor i bostadsrätt.

Boendeform 2013

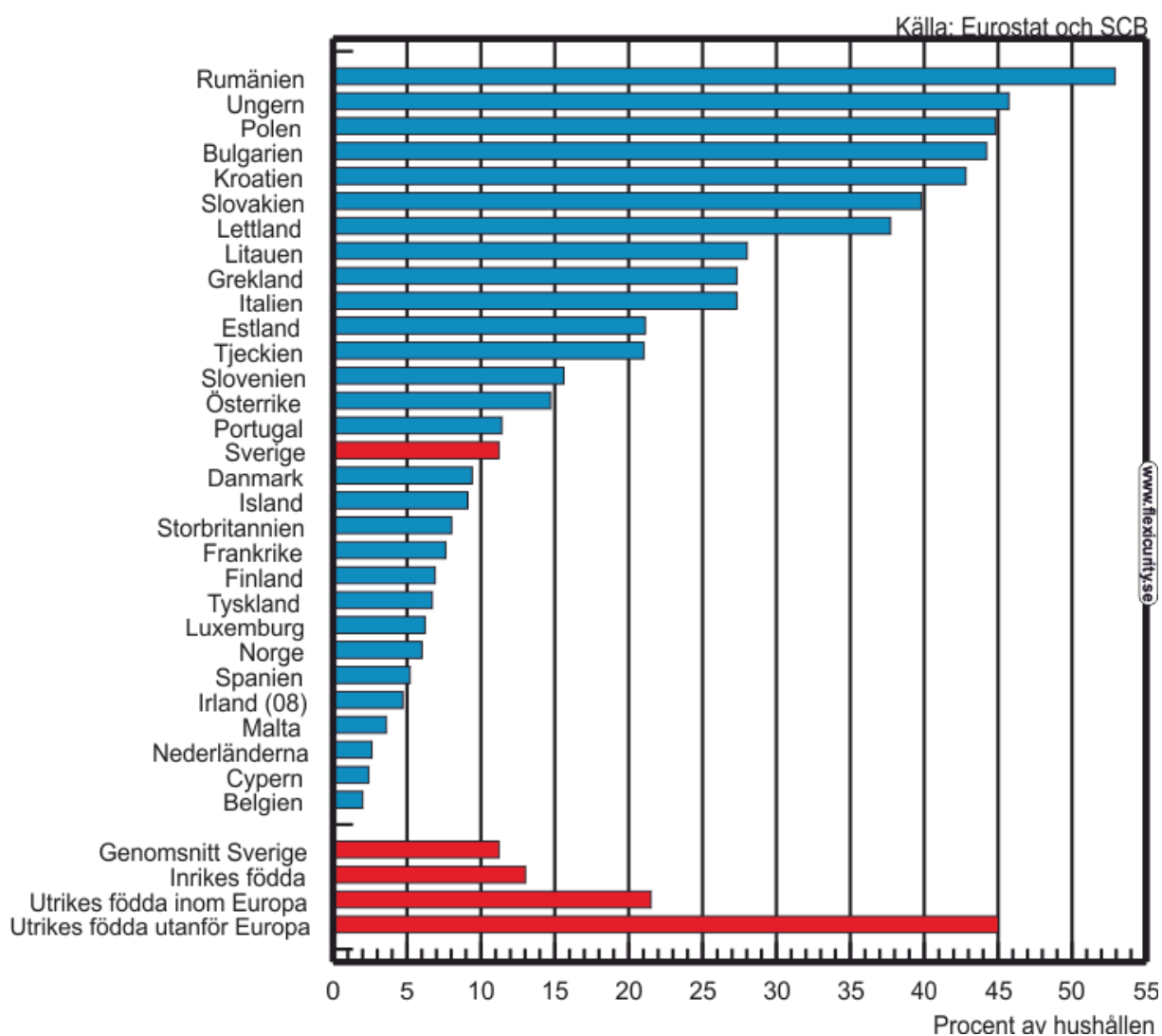

Trångboddhet

Tyvärr finns ingen statistik som visar hur stor trångboddheten³ är i de 38 förorterna. Däremot finns statistik som visar att trångboddheten ökar i alla grupper i Sverige till följd av det låga bostadsbyggandet. För hela landet ökar trångboddheten från 14 procent av hushållen 2000 till 18 procent 2013. För dem som är födda i Sverige är ökningen mindre, från 12 procent 2000 till 14 procent 2013. Den kraftigaste ökningen sker bland utrikes födda. Bland dessa var 26 procent av hushållen trångbodda 2000, en siffra som 2013 hade ökat till 36 procent.

Men som framgår av diagrammet nedan är det stor skillnad mellan utrikes födda inom och utom Europa. Trångboddheten var 21 procent i den förra gruppen hushåll och hela 45 procent i den senare gruppen. I diagrammet här bredvid ser vi att den genomsnittliga svenska trångboddheten är högre än i de flesta EU15-länder. Samtidigt ligger trångboddheten hos de i Sverige som är födda utanför Europa på samma nivå som Polen och Ungern.

Trångboddhet 2012-13 enligt norm 3

³ Med trångboddhet anses här att man bor i enbostad där det finns fler personer än sovrum (norm 3)

Stora behov av renovering och klimatsanering

Flertalet bostadsområden i de 38 förorterna är byggda under Miljonprogrammets dagar, omkring 1964-75, det vill säga för drygt 40 år sedan. Det industriella byggandet skulle leda till större serier husbyggande och därmed lägre byggnadskostnader. Det snabba och omfattande byggandet var en bidragande orsak till att bostäderna inte höll den kvalitet och tekniska standard som krävdes för att hålla en god bostadsstandard under en längre period.

Detta har lett till att det idag finns ett stort behov av renoveringsåtgärder. Några vanliga problem är bland annat dåliga elinstallationer, materialslitage och bristande VA-stammar. För vissa bostäder finns också andra akuta behov; vattenskador behöver åtgärdas, isolering, ventilation, elinstallationer och fasader behöver bytas ut och rustas upp. Man räknar med att det finns ett renoveringsbehov av hela miljonprogrammet, som omfattar cirka 650 000 bostäder. Ungefär hälften av dessa är i akut behov av åtgärder⁴.

De bostäder som har de största behoven ligger vanligtvis i de 38 förorterna. Här har hyresvärdar i bästa fall genomfört mindre upprustningar och åtgärdat det mest nödvändiga. Men de boende i dessa förorter har en betydligt högre arbetslöshet och lägre inkomster än riksgenomsnittet. Större ombyggnationer skulle tvinga många att flytta på grund av högre hyror. För att ändå kunna genomföra nödvändiga ombyggnationer krävs subventioner av hyror eller ombyggnadskostnader. Regeringen har i 2016 års budget avsatt pengar till sådana subventioner, men betydligt mer skulle behöva göras för att åtgärda det omfattande behovet av ombyggnation.

Det finns därutöver ett omfattande behov av klimatsanering i miljonprogrammets bostadsområden, det vill säga insatser som kan minska energiförbrukningen. Det kan till exempel handla om värmejustering med hjälp av nya radiatorer och termostater. Med individuella mätningar och debitering av kall- och varmvatten kan energiförbrukningen sänkas. Det finns bostadsföretag, som kunnat halvera energiförbrukningen och elkostnaderna. Sådana åtgärder kan vara en viktig del av finansieringen av ett ombyggnadsprogram.

Bostadsbristen försvårar integrationen

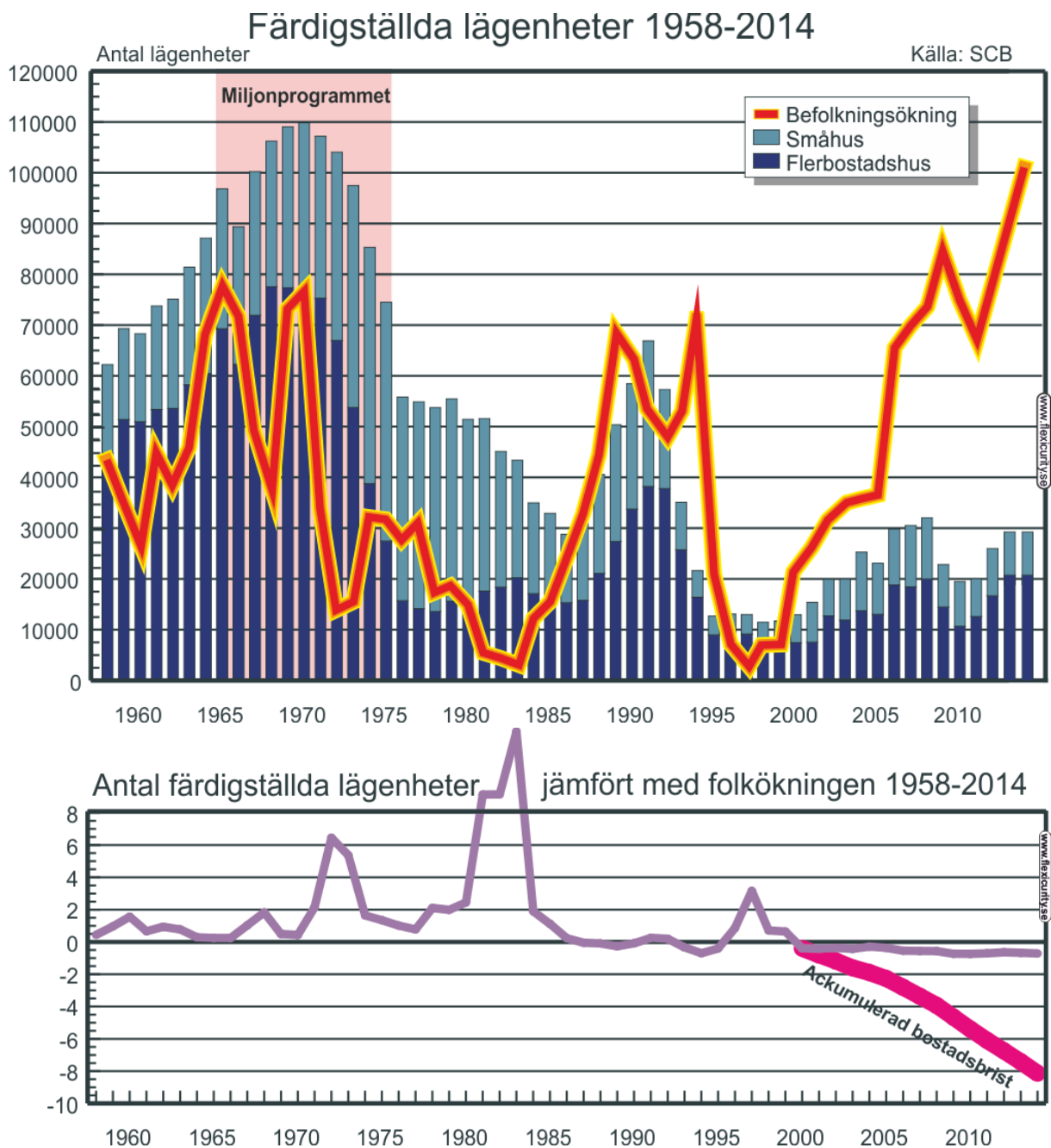
I 1990-talets början minskade befolkningen markant och bostadsbyggandet minskade i takt med detta. När befolkningsökningen tog en ordentlig fart i slutet av 1990-talet följde bostadsbyggandet inte med. Sedan 2000 har bostadsbristen accelererat och bostadsbristen tilltagit. Idag är det bostadsbrist i en majoritet av kommunerna. Värst är det i storstäderna och universitetsorterna.

Bostadsbristen har som vi sett ökat trångboddheten mest i de invandrartäta förorterna. Få av de som bor där har råd att flytta till de allt dyrare bostadsrätter och småhus som byggs i förorternas närhet. Många av de hyresrätter som tidigare fanns har omvandlats till bostadsrätter och av de bostäder som trots allt byggs är alltför få hyresrätter.

⁴ Anna Olsson, Strategier för upprustning av Miljonprogrammet, KTH 2010

Samtidigt fylls lägenheterna i de 38 förorterna på av ett högre barnafödande och en fortsatt invandring. I diagrammet nedan ingår inte den stora flyktingvåg som kom i slutet av 2015. Flertalet flyktingar placeras till att börja med i olika former av asylboende ute i landet, men när asyl beviljats kommer många att flytta till eget boende. Hittills har en stor del av flyttströmmarna riktats mot de 38 förorterna.

Diagrammen nedan visar hur bostadsbyggande och befolkningsökning utvecklats genom åren. Som framgår ligger bostadsbyggandet inte i takt med befolkningsökningen vilket medför att bostadsbristen successivt ackumuleras. Om bostadsbristen ska kunna avskaffas måste bostadsbyggandet inte bara matcha den årliga befolkningstillväxten utan också sikta på att bygga bort den ackumulerade bristen på bostäder.

UTBILDNING

Utbildningsprofil

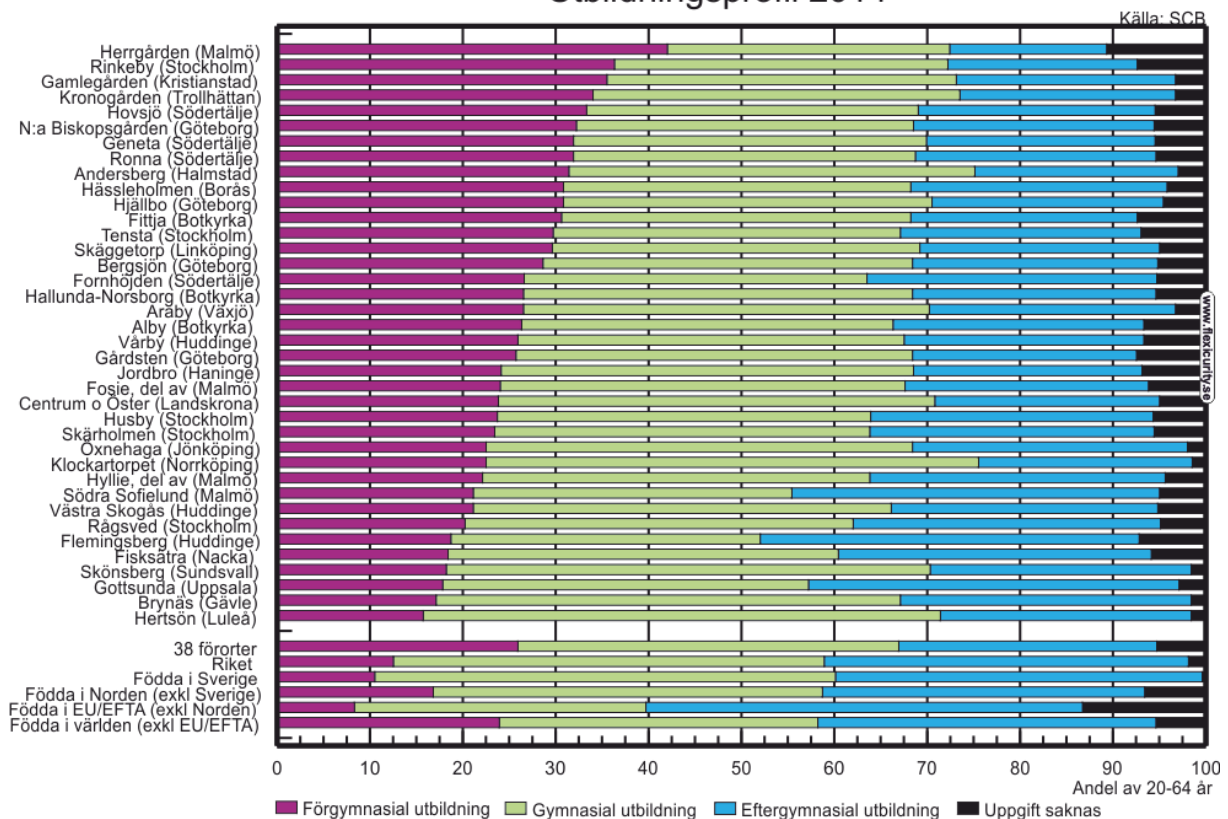
Vi har tidigare nämnt att en stor del av de som är födda utomlands har en hög andel med eftergymnasial utbildning. Främst gäller det de som är födda inom EU/EFTA (47 procent jämfört med 39,2 i riket). Men även utomeuropeiska invandrare har en hög andel med eftergymnasial utbildning, 36,4 procent. Bland de utomeuropeiska invandrarna är det emellertid en nästan dubbelt så stor andel, som enbart har förgymnasial utbildning (23,9 procent jämfört med rikets 12,5 procent).

Det här gäller inte de 38 förorter. Här är andelen med enbart förgymnasial utbildning 25,9 procent samtidigt som andelen med eftergymnasial utbildning är lägre än rikssnittet (27,8 procent jämfört med 39,2 procent i riket).

Skillnaderna är stora mellan de 38 olika förorterna. Bäst klarar sig fyra förorter utanför storstäderna som har en relativt låg andel med enbart förgymnasial utbildning. Återigen utmärker sig Herrgården i Malmö, där 42 procent enbart har förgymnasial utbildning och enbart 16,9 procent har eftergymnasial utbildning.

Södra Sofielund i Malmö, Flemingsberg i Huddinge och Gottsunda i Uppsala (alla nära universitet) har alla en högre andel med eftergymnasial utbildning än rikssnittet.

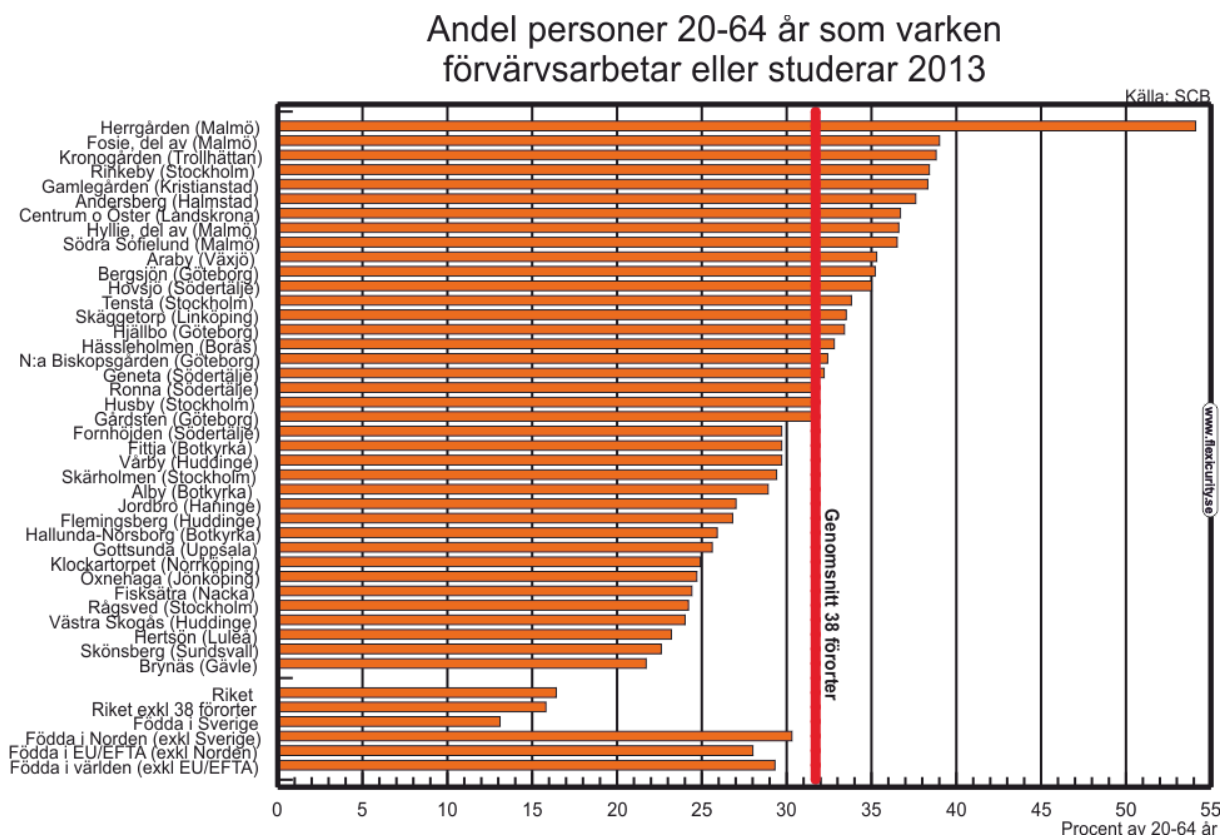
Utbildningsprofil 2014

Vuxna som varken arbetar eller studerar

Var och en av de 38 förorterna har en större andel personer som varken förvärvsarbetar eller studerar. I Herrgården är andelen så hög som 54,1 procent, det vill säga mer än tre gånger så stor andel som i hela riket (16,4). Även Brynäs i Gävle har en högre andel (21,7) än riksgenomsnittet. Genomsnittet för alla de 38 förorterna är 31,7 procent.

Som vi senare ska se är det inte bara andelen som varken arbetar eller studerar som är högre i de 38 förorterna. Fler är också arbetslösa eller genomgår arbetsmarknadspolitiska åtgärder. Sammantaget innebär detta att de barn som växer upp i de 38 förorterna gör det i en omgivning där de vuxna har mindre kontakt med arbetsmarknaden och med det svenska språket. Det kommer som vi senare ska se ha en stor betydelse för skolresultaten i de 38 förorterna.

En positiv sak är dock att andelen 20-64-åringar som varken arbetar eller studerar sjunker. 1997 var det i genomsnitt 41 procent som tillhörde den gruppen i de 38 förorterna. 2013 hade andelen sjunkit till 32 procent. Detta är dock ungefär dubbelt så många som i hela landet.

Ungdomar som varken arbetar eller studerar

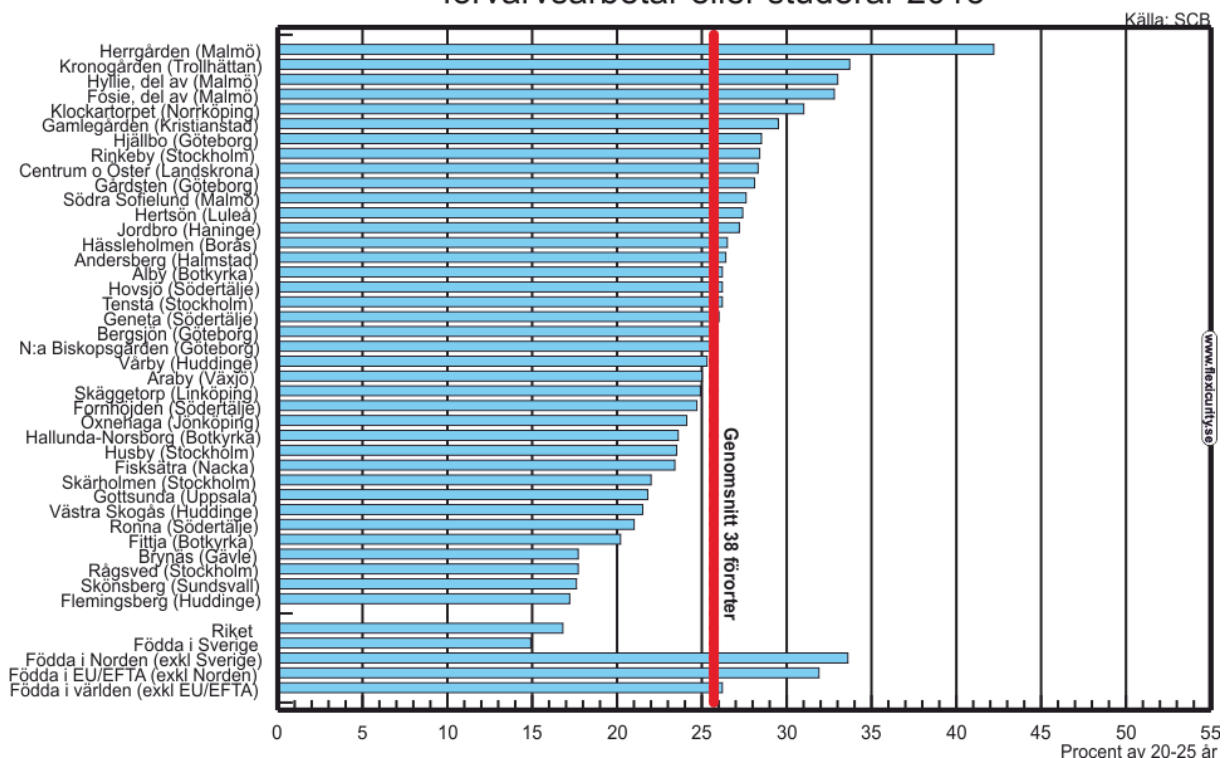
Ett vanligt mått i arbetsmarknadspolitiken är hur många ungdomar som varken arbetar eller studerar. Gruppen brukar kallas NEET (Not in Education, Employment, or Training). Det brukar ofta handla om ungdomar som ägnar sin tid åt att spela dataspel eller som före yrkeslivet passar på att resa runt i världen.

I SCBs integrationsdatabas hittar vi data om denna grupp i åldrarna 20-25 år. Mer än var fjärde ung person (26 procent) i de 38 förorterna tillhör denna grupp (riket 16,8 procent). En god gissning är att andelen datanördar och backpackers är i minoritet bland förorternas ungdomar och att det i stället är andra orsaker som får dem att dra sig undan utbildning och arbetsmarknad.

Gruppens storlek har varit i stort sett oförändrad under hela 2000-talet. På riksnivå har siffran pendlat mellan 15 och 20 procent och i de 38 förorterna har nivån legat på mellan 25 och 30 procent av samtliga 20-25-åringar.

De förorter som ligger över genomsnittet är Herrgårdens i Malmö, Kronogården i Trollhättan, Hyllie och Fosie i Malmö och Klockartorpet i Norrköping. Stockholmsförorterna klarar sig något bättre med Flemingsberg på en nivå som ligger nära riksgenomsnittet.

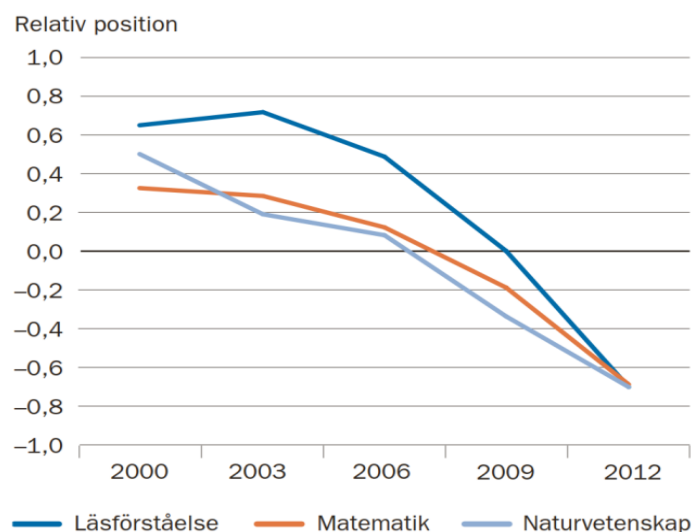
Andel personer 20-25 år som varken förvärvsarbetar eller studerar 2013

Grundskoleelever som inte kvalificerar sig till gymnasieskolan

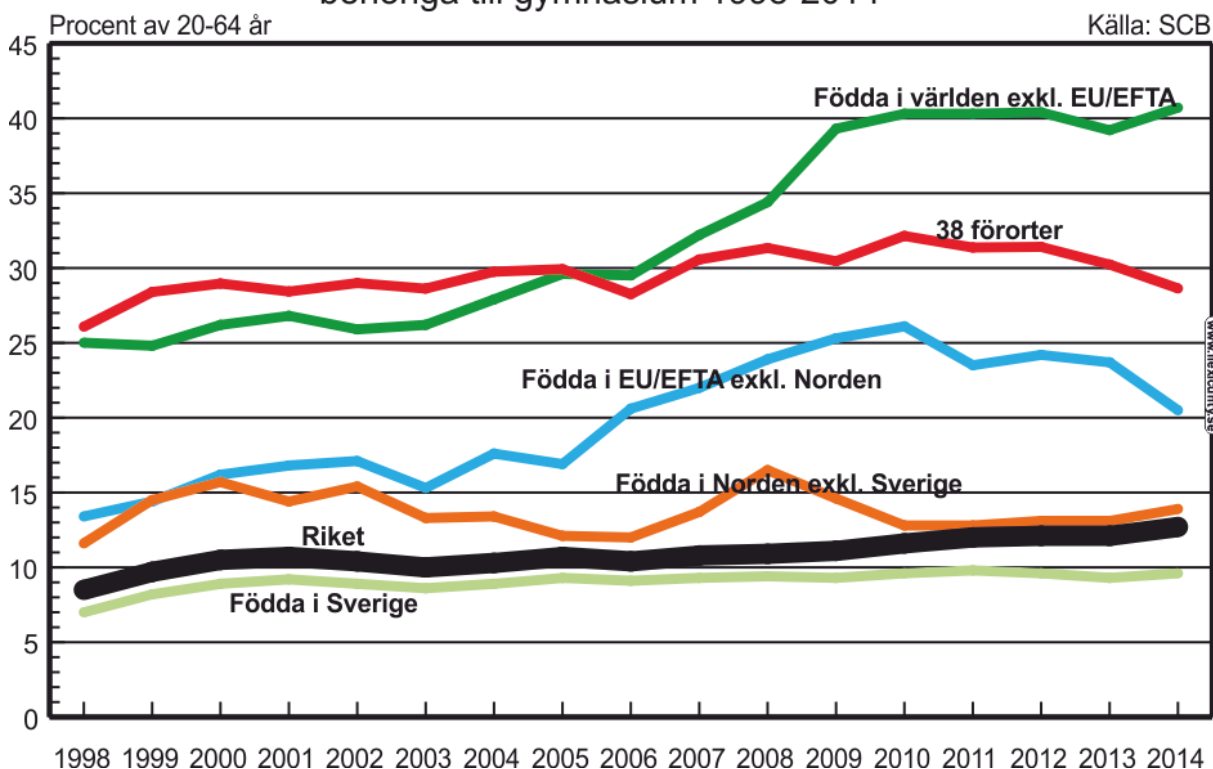
En av de hetaste debatterna i svensk politik under senare år är de sjunkande skolresultaten. Debatten tar sin utgångspunkt i OECDs PISA-undersökningar som visar att svenska elever klarar prov i läsförståelse, matematik och naturvetenskap allt sämre under de år som PISA-mätningar gjorts. En annan utgångspunkt har varit statistiken över hur många grundskoleelever som inte klarar behörighetskraven till gymnasieskolan. För hela riket har siffran ökat från 8,5 procent 1998 till 12,7 procent 2014.

Sveriges resultat i PISA-undersökningar

Bland dem som är födda i Sverige har dock andelen legat i stort sett stilla sedan 2005. Värre har det gått för dem som är födda utomlands. För dem som är födda utanför Europa har andelen ökat från 25 procent 1998 till cirka 40 procent, ett resultat som varit konstant mellan 2009 och 2014. Även bland invandrare från EU/EFTA har resultatet varit högt, över 20 procent.

Andel grundskoleelever som inte är behöriga till gymnasium 1998-2014

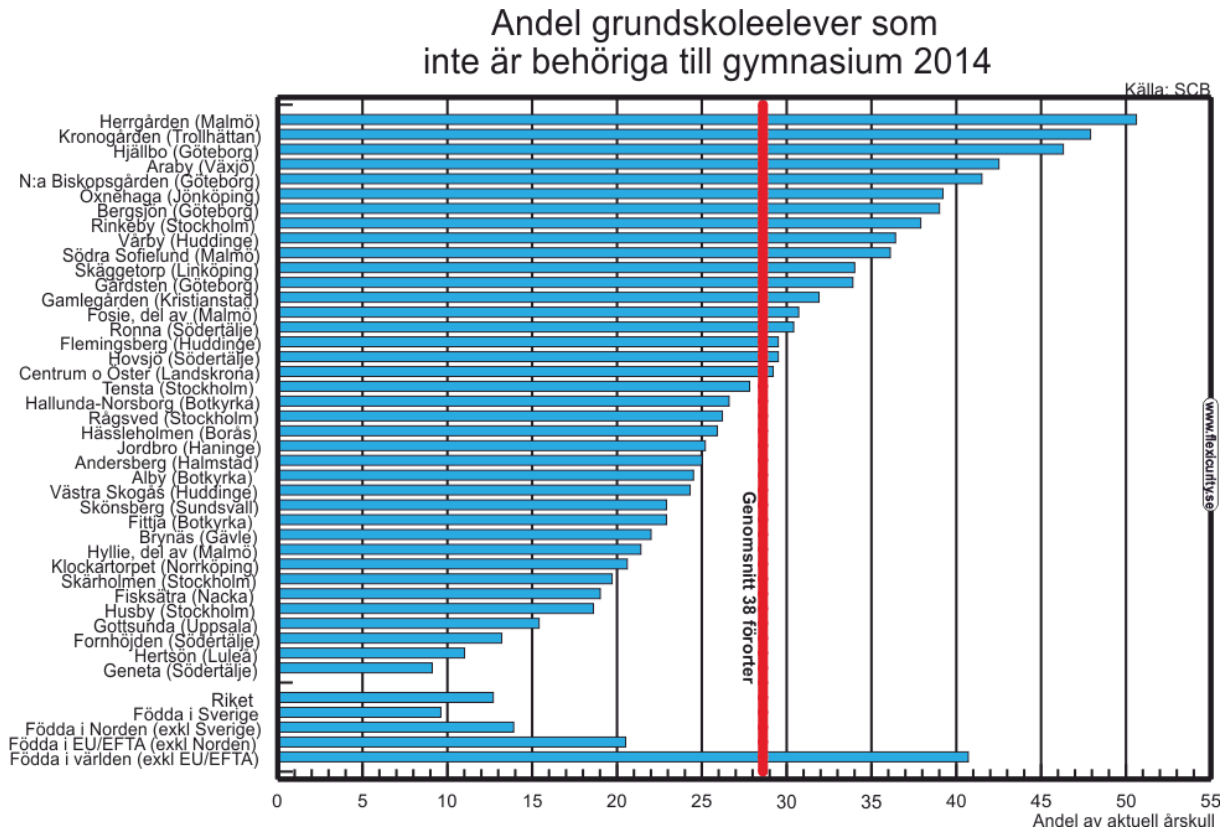

Tittar vi på dem som bor i de 38 förorterna finner vi att den andel som inte klarat behörighetskraven till gymnasieskolan har legat kring 30 procent de senaste 10 åren (28,6 procent 2014). Det kanske mest anmärkningsvärda är att hela 76,9 procent av denna grupp faktiskt är födda i Sverige. De flesta har visserligen utländsk härkomst, men de är trots allt födda i Sverige, de har vuxit upp här, de har gått i en skola som varit i stark förändring och som knappast kompenserat för de brister i uppväxtmiljön som dessa ungdomar levt med – få vuxna som kan svenska tillräckligt, som har en låg förvärvsfrekvens, en hög arbetslöshet och en stor andel som varken arbetar eller studerar.

Jo, visst har förorternas skolor fått extra resurser jämfört med andra skolor i kommunerna, men dessa har inte på långa vägar kompenserat för de nackdelar som förorternas närmiljö uppvisar. I själva verket har förorternas skolresurser försvagats i takt med att en del ungdomar och många lärare sökt sig till skolor utanför förorten.

Diagrammet nedan visar den stora spridningen av gymnasiebehörigheten i de 38 olika stadsdelarna. Alltifrån Herrgården, där mer än hälften inte klarar behörighetskraven till några förorter i Södertälje och Luleå med resultat nära riksgenomsnittet.

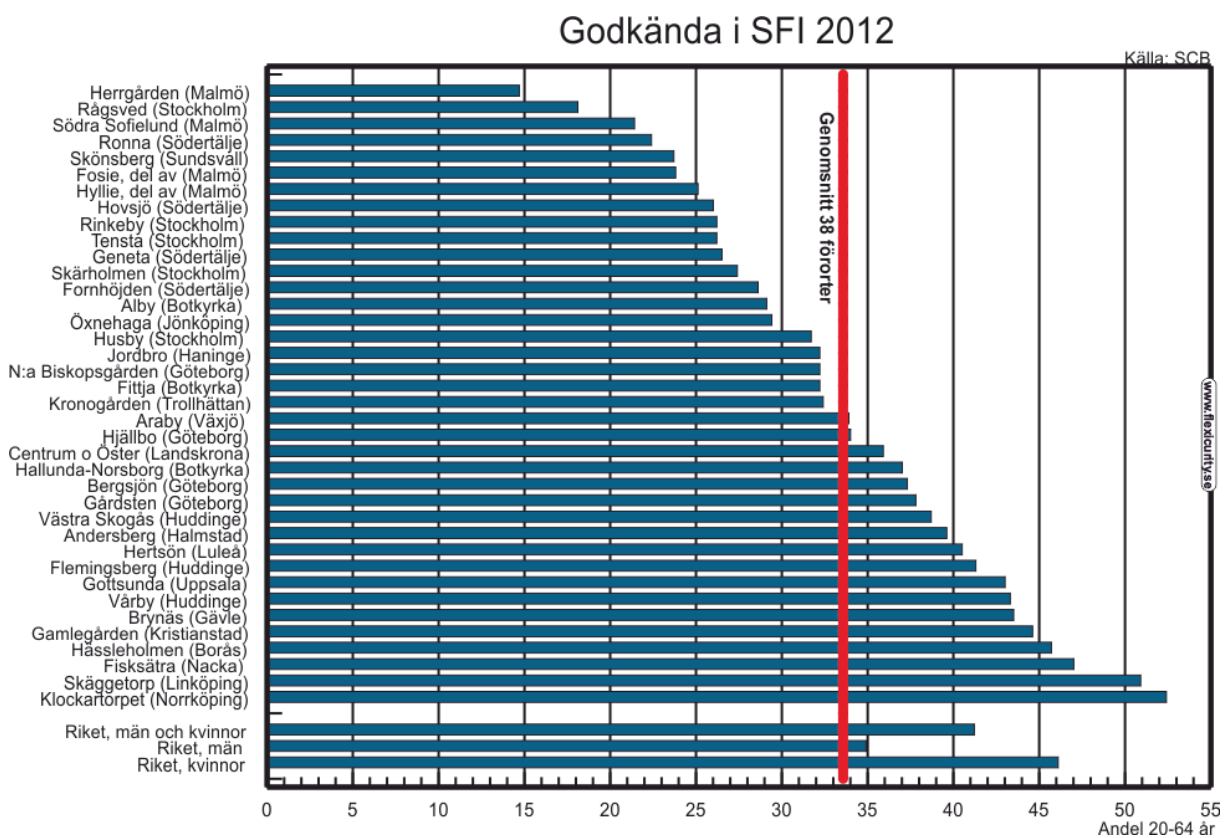
I Rosengård i Malmö, där Herrgården ligger, beslöt man 2014 att stänga skolan och flytta ut eleverna till mer blandade skolor i Malmö. Det var inget experiment utan en akut åtgärd, men resultatet blev att allt fler av eleverna i den stängda skolan fick ökad studiemotivation och bättre skolresultat. Detta torde vara något som andra förorter borde studera närmare. Men i andra förorter har man också prövat andra åtgärder som lett till förbättringar av elevernas skolresultat, till exempel genom att arbeta med skolans ledarkap, nya pedagogiska former etc.

Få godkända i Svenska För Invandrare (SFI)

För att avsluta utbildningsavsnittet kan vi också notera att bara 41,2 procent av alla som utbildar sig i "Svenska för invandrare" (SFI) blir godkända. Kvinnor klarar sig bättre än män (46,1 procent respektive 34,9 procent). I Herrgården är det bara 14,7 procent som blir godkända.

Ett stort problem, som påpekats i otaliga utredningar genom åren, men som aldrig lett till förändring, är att kurserna vanligen inte skiljer på elevernas utbildningsbakgrund. Analfabeter och färdigutbildade ingenjörer blandas friskt med ett dåligt resultat för båda kategorierna.

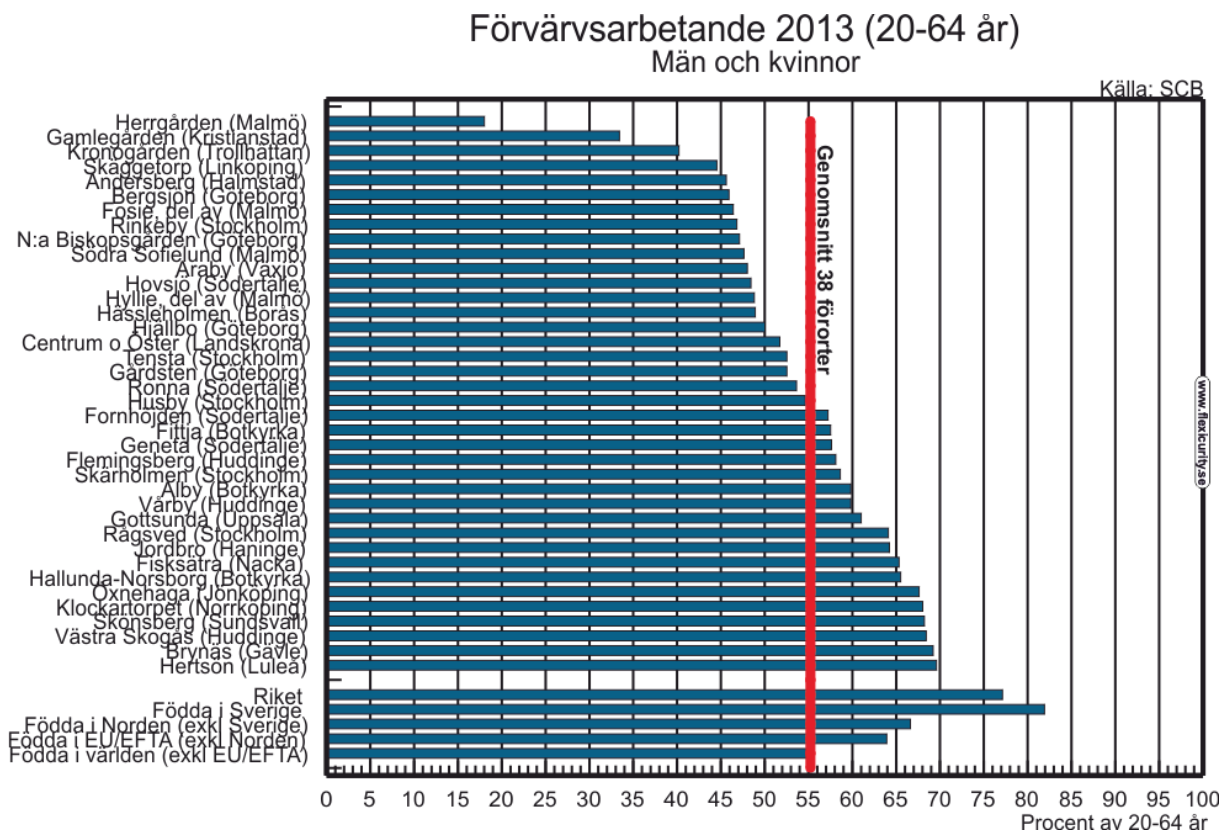
ARBETSMARKNAD

Förvärvsfrekvens

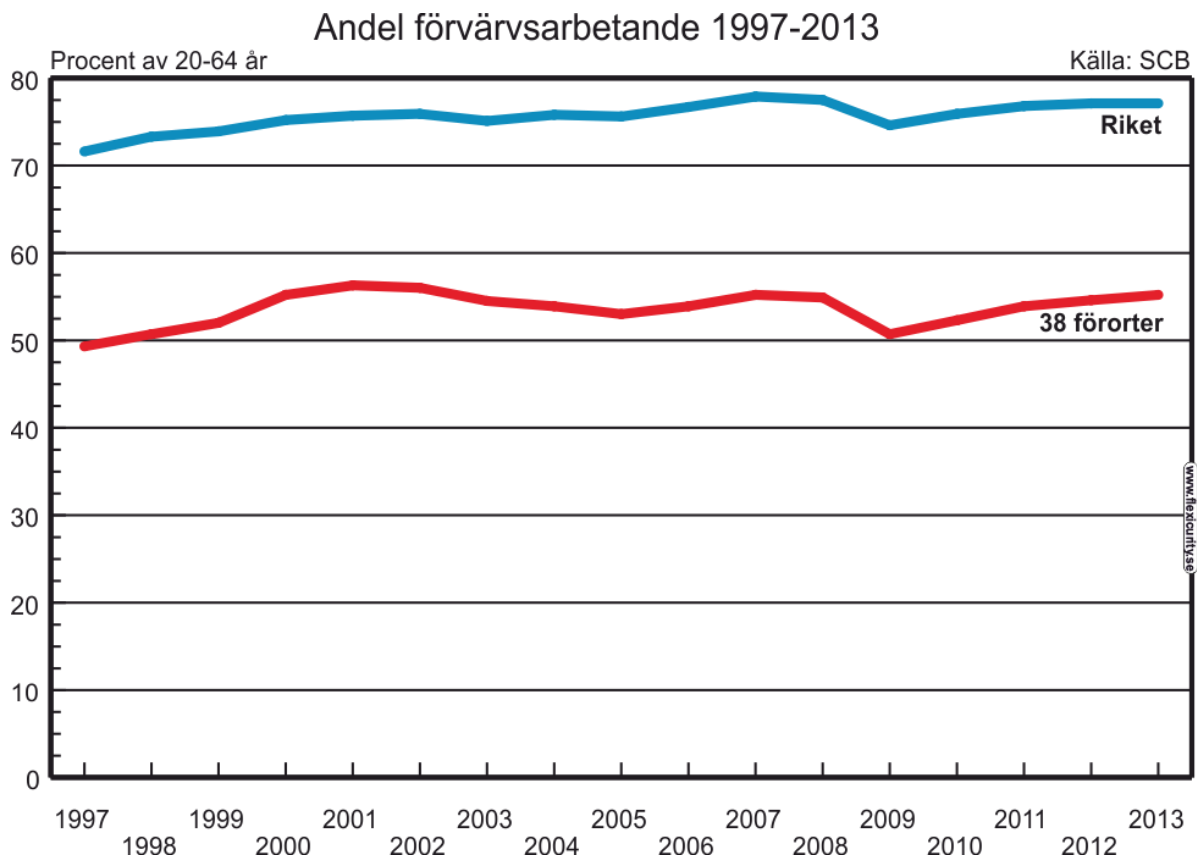
Om vi ser till förvärvsfrekvensen uppgick den 2013 till 77,1 procent av alla 20-64-åringar i riket. Om vi bara räknar dem som är födda i Sverige var andelen förvärvsarbetande hela 81,9 procent.

Genomsnittssiffran för de 38 förorterna var så låg som 55 procent (60 procent av männen men bara 50 procent av kvinnorna).

Hälften av förorterna hade en ännu lägre sysselsättningsgrad. Allra lägst låg Herrgården, en del av Rosengård i Malmö där 25 procent av männen förvärvsarbetar men bara 15 procent av kvinnorna (genomsnittet för män och kvinnor låg 2013 på 18 procent). Som vi senare ska se så utmärker sig Herrgården i de flesta avseenden som ska redovisas.

Andelen förvärvsarbetande har stigit långsamt sedan 1990-talets slut. Med undantag för ett avbrott under finanskrisen 2008-09 ökade antalet förvärvsarbetande i hela landet från 71,6 procent 1997 till 77,1 procent 2013. Även i de 38 förorterna ökade förvärvsfrekvensen under samma period från 49,3 procent 1997 till 55,2 2013.

Arbetslösa och i arbetsmarknadspolitiska åtgärder

Men samtidigt som antalet förvärvsarbetande steg ökade också andelen arbetslösa och i arbetsmarknadspolitiska åtgärder kraftigt från 2008. Detta skedde till stor del till följd av åtgärder som Alliansregeringen genomförde för "att minska utanförskapet" under åren 2007-14. Samtidigt som olika regelförändringar genomfördes för att begränsa antalet långtidssjukskrivna och förtidspensionerade steg i stället arbetslösheten och antalet personer i arbetsmarknadspolitiska åtgärder (tillsammans kallas detta Obalansen). Mellan 2007 och 2014 steg antalet personer i obalansen från 229 000 till 380 000, det vill säga en ökning med 151 000 (66 procent)⁵.

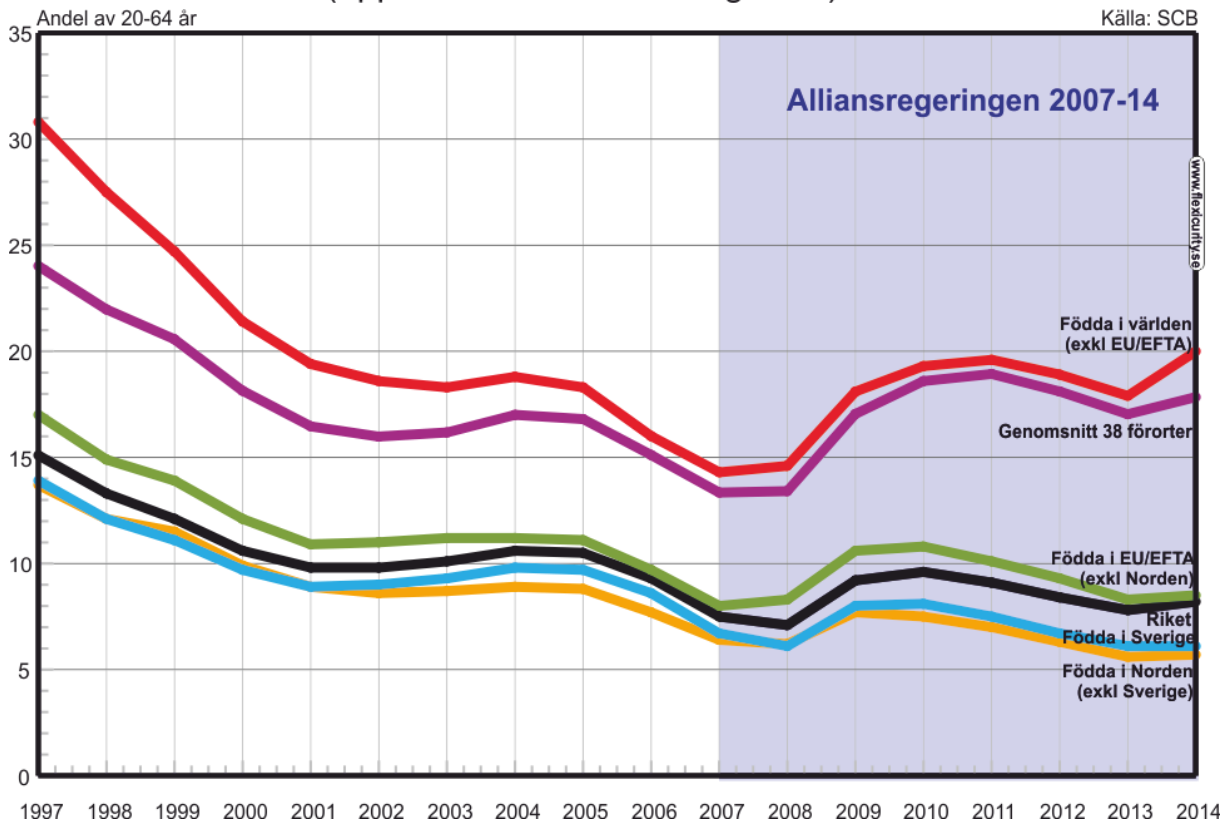
Obalansen fördubblades för dem som varit arbetslösa eller i åtgärder 3 år eller mer under den senaste 10-årsperioden. Även antalet med funktionsnedsättningar fördubblades under Alliansregeringens år från 38 300 till 76 500. Snabbast ökade gruppen med psykisk funktionsnedsättning, som nästan tredubblades under perioden⁵.

Låt oss nu titta på vad som hände med obalansen under de åtta år som Alliansen regerade. Först och främst kan vi konstatera att det skedde en ökning i samtliga nationalitetsgrupper under finanskrisen 2008-09. Därefter sjunker obalanstalet för hela riket och var 2014 bara något högre än 2007. Grupperna födda i Sverige och födda i Norden (exklusive Sverige) har till och med sjunkit sedan 2007. Däremot har gruppen födda i världen (exklusive EU/EFTA) idag betydligt fler i obalansen än år 2007. Desamma gäller genomsnittet för de 38 förorter som vi här studerar.

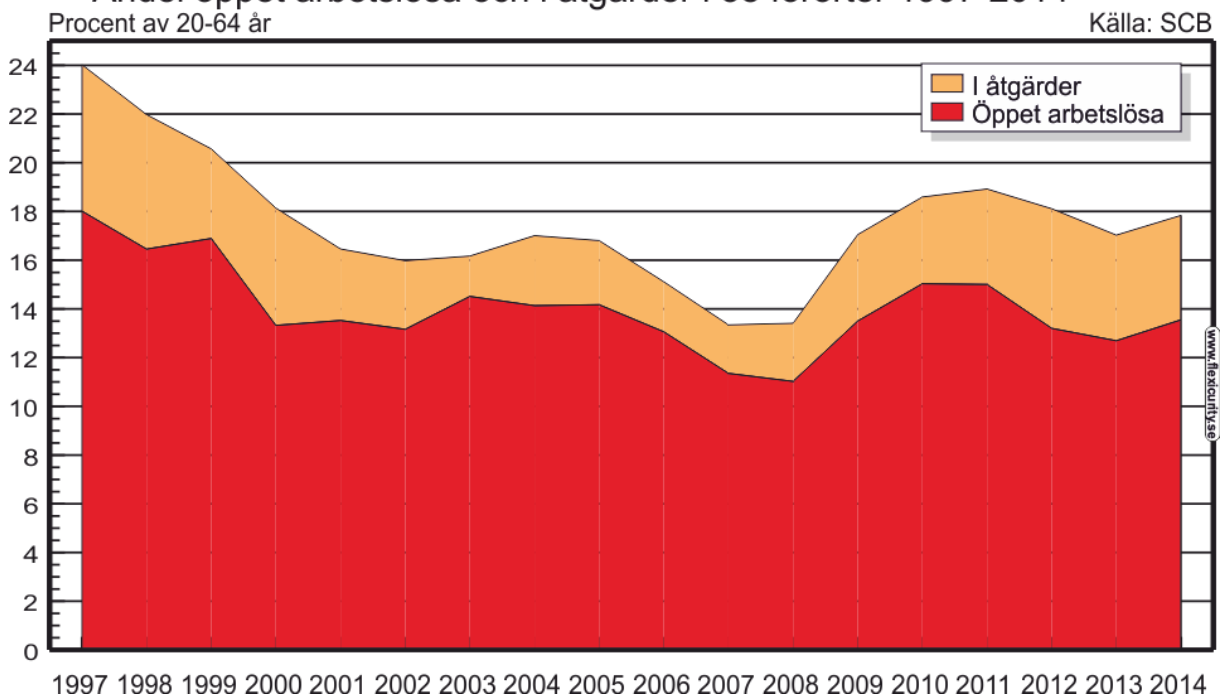
⁵ Jan Edling, Strukturomvandling och social integrering. Utgiven 2014 av Entreprenörskap och Företagande inom social ekonomi, ett projekt i samarbete med Europeiska Socialfonden. <http://www.flexicurity.se/blogg/har-jobben-tagit-slut/>

Det ligger således något i vad dåvarande statsministern Fredrik Reinfeldt sade när han konstaterade att arbetslöshet inte är något problem för etniska svenskar. Arbetslösheten bärs i första hand av utrikes födda utanför EU och dem som bor i de 38 förorterna. Efter tio år av en oavbruten nedgång i arbetslöshet och åtgärder för dessa två grupper bryts trenden år 2007 och övergår i en ökande obalans.

I obalansen (öppet arbetslösa och i åtgärder) 1997-2014

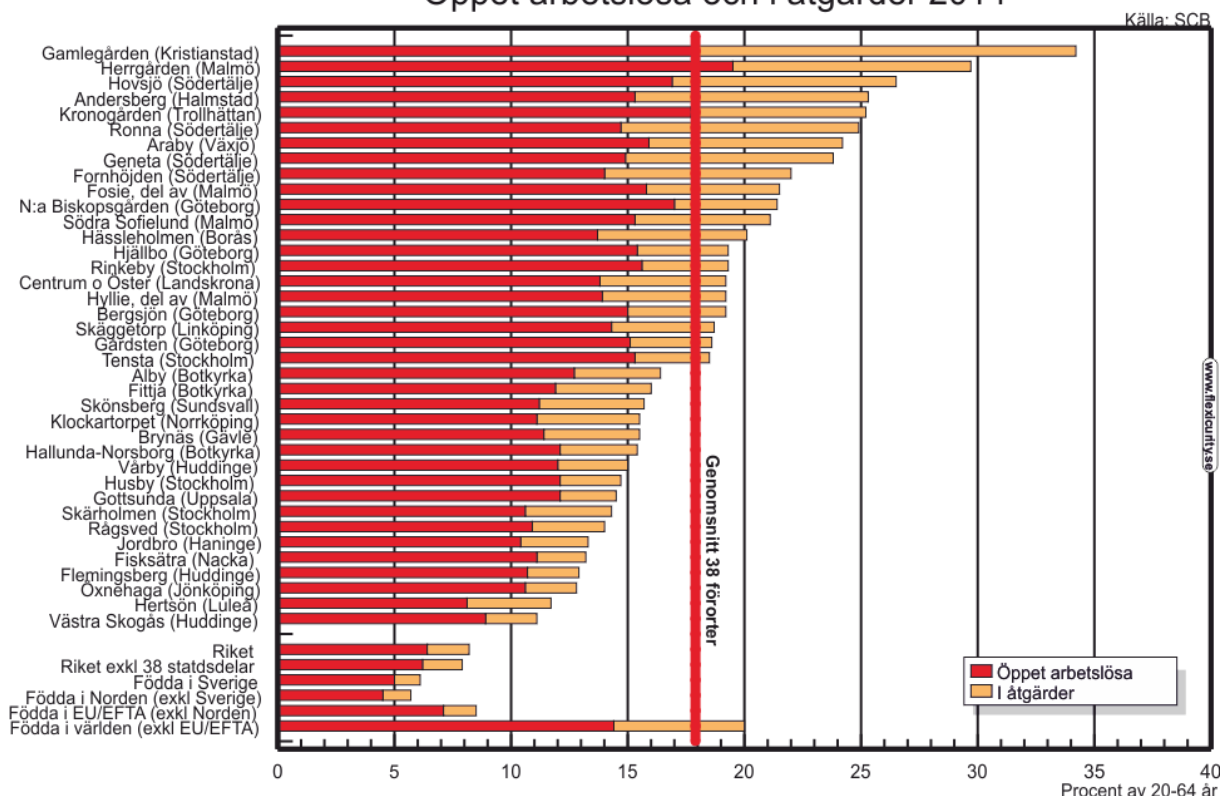
Andel öppet arbetslösa och i åtgärder i 38 förorter 1997-2014

De 38 förorterna svarar för 3,8 procent av alla 20-64-åringar, men för 7,5 procent av den öppna arbetslösheten och 9,3 procent av dem med arbetsmarknadspolitiska åtgärder.

Obalansen var 2014 i genomsnitt mer än dubbelt så stor som i riket (18 procent jämfört med 8 procent). Skillnaderna mellan de 38 förorterna är dock mycket stor. I Gammelgården i Kristianstad ligger den totala obalansen på 34,2 procent av alla i åldrarna 20-64 år, det vill säga mer än fyra gånger högre än rikssnittet. Förorten med den lägsta obalansen, Västra Skogås, har en obalans på 11,1 procent.

Öppet arbetslösa och i åtgärder 2014

Vilka jobb har de i förorterna

De som invandrat till Sverige är födda i en stor mängd olika länder med vitt skilda förutsättningar när det gäller utbildning och tidigare arbetserfarenheter. Personer som kommer från en jordbruksbygd i Somalia har med all sannolikhet svårare att komma in i det svenska samhället och på arbetsmarknaden än personer från Polen, Iran eller Chile. Många av de som idag flyr till Europa från Syrien har oftare bättre utbildning än de som blivit kvar i flyktinglägren nära Syrien.

Men att ha en högre utbildning är dock ingen garanti för att få jobb i Sverige. Många med en bra utbildning får nöja sig med ett jobb med lägre kvalifikationskrav än vad som motsvarar utbildningsnivån. En SCB-undersökning visar att omkring en fjärdedel av alla förvärvsarbetande utrikesfödda med en lång eftergymnasial utbildning hade ett yrke som de var överkvalificerade för. Motsvarande siffra för inrikes födda är 10 procent.

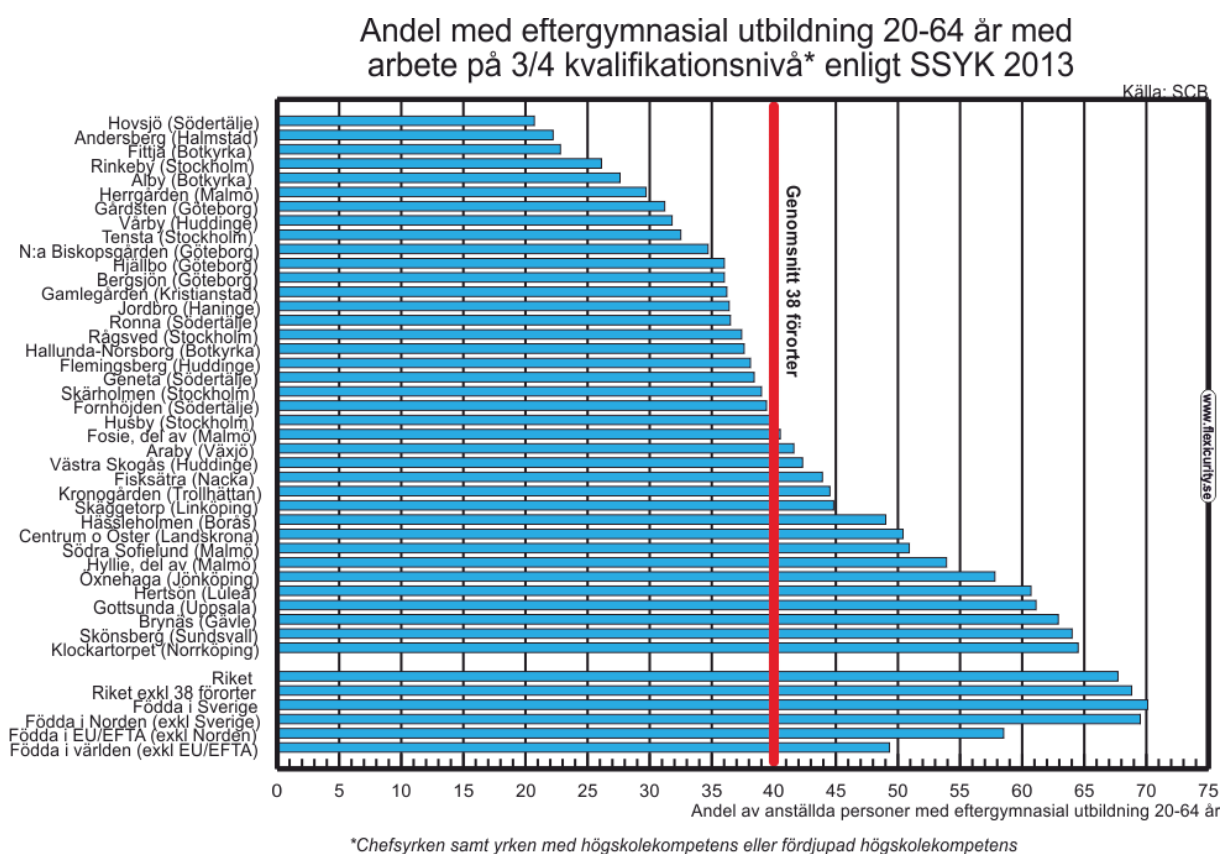
De vanligaste yrkena för anställda utrikes födda kvinnor är undersköterskor, sjukvårdsbiträden, vårdbiträden, personliga assistenter samt hotell- och kontorsstädning. För männen varierar yrket med vilket ursprungsland de kommer från. De vanligaste yrkena

bland män från medel och lägre utvecklade länder var köks- och restaurangbiträden, hotell- och kontorsstädare samt vårdbiträden, personliga assistenter med flera yrken.

För män som kommer från mer avancerade länder var buss- och spårvagnsförare det vanligaste yrket följt av hotell- och kontorsstädare och universitets- och högskolelärare.

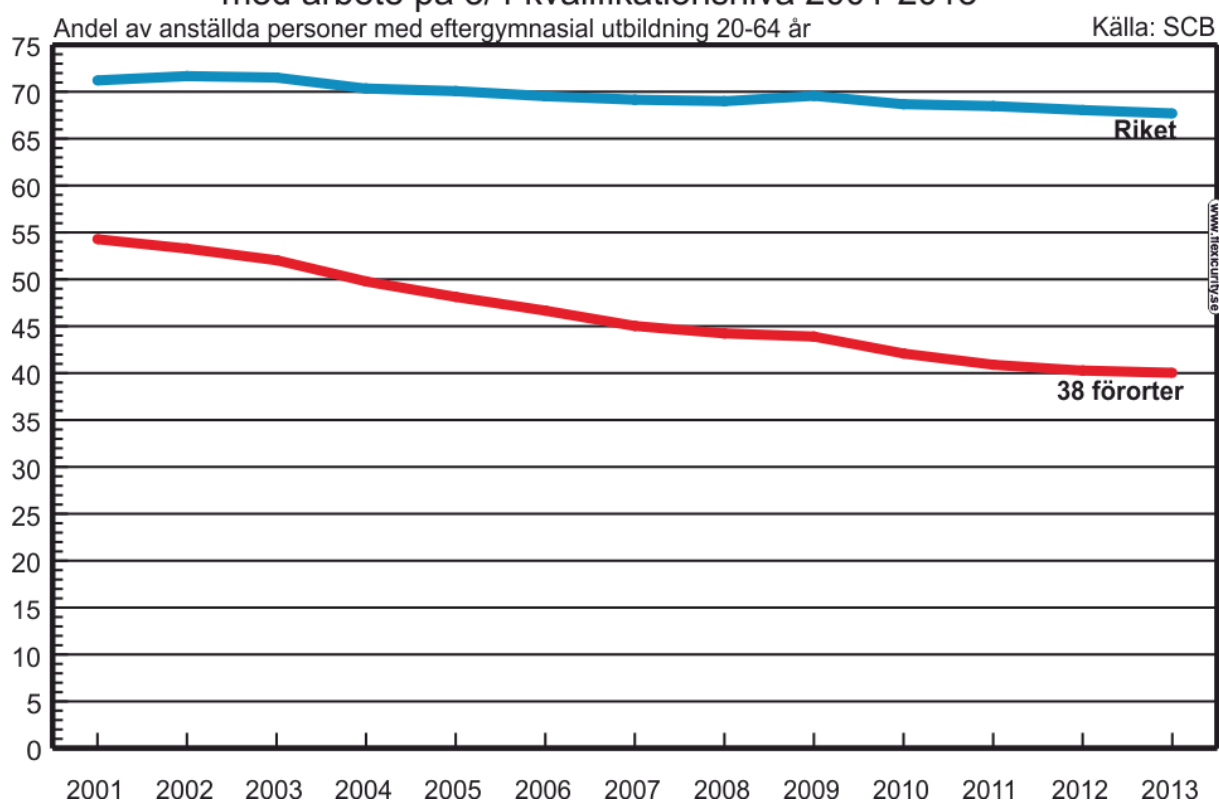
Ett mått på hur många av de som har eftergymnasial utbildning och som är anställda i ett kvalificerat yrke där eftergymnasial utbildning krävs finns i SCBs integrationsdatabas. Diagrammet nedan avser enbart denna grupp och således inte alla mellan 20 och 64 år. Med kvalificerat yrke avses ett chefsyrke eller ett yrke med högskolekompetens eller fördjupad högskolekompetens.

I de 38 förorterna är det bara 40 procent med motsvarande utbildning som har ett yrke med denna kompetens. Det ska jämföras med hela riket, där 68 procent har ett sådant yrke. I Hovsjö i Södertälje har bara 21 procent av gruppen ett sådant yrke. Klockartorpet i Norrköping och Skönsberg i Sundsvall ligger närmare riksgenomsnittet.

Andelen med eftergymnasial utbildning som har kvalificerade yrken har sjunkit sedan 2001 både i riket som helhet och i de 38 förorterna. I riket sjönk andelen från 72 procent till 68 procent mellan 2001 och 2013. Detta är i sig anmärkningsvärt, men förklaringarna torde kunna sökas i det faktum att många av de svenska storföretagen under senare år flyttat ut såväl produktion som forskning utomlands. I de 38 förorterna var minskningen ännu större, från 54 procent 2001 till 40 procent 2013.

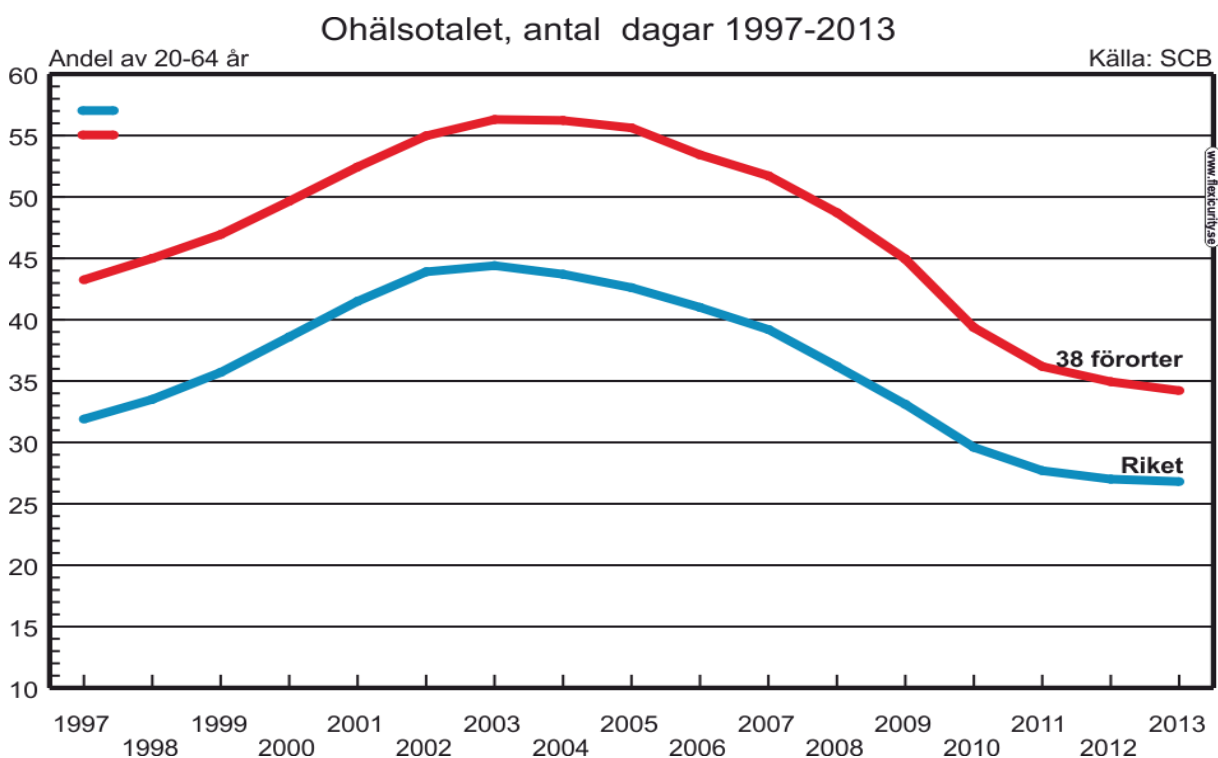
Andel med eftergymnasial utbildning med arbete på 3/4 kvalifikationsnivå 2001-2013

HÄLSA

Många av de som kommer till Sverige från andra länder har en sämre hälsa som utgångspunkt. Krigsskador på kroppen och själen är inte ovanliga bland dem som flytt från krig och som ofta gått igenom en traumatisk flykt. Långa tider på asylförläggningar och därefter ett liv med små ekonomiska resurser bidrar till ohälsan. Många av dem som har arbete arbetar inom vård och omsorg, sektorer som är högre belastade med sjukfrånvaro än andra. Det är därför inte så konstigt att ohälsotalet i de 38 förorterna ligger cirka 30 procent högre än riksgenomsnittet⁶.

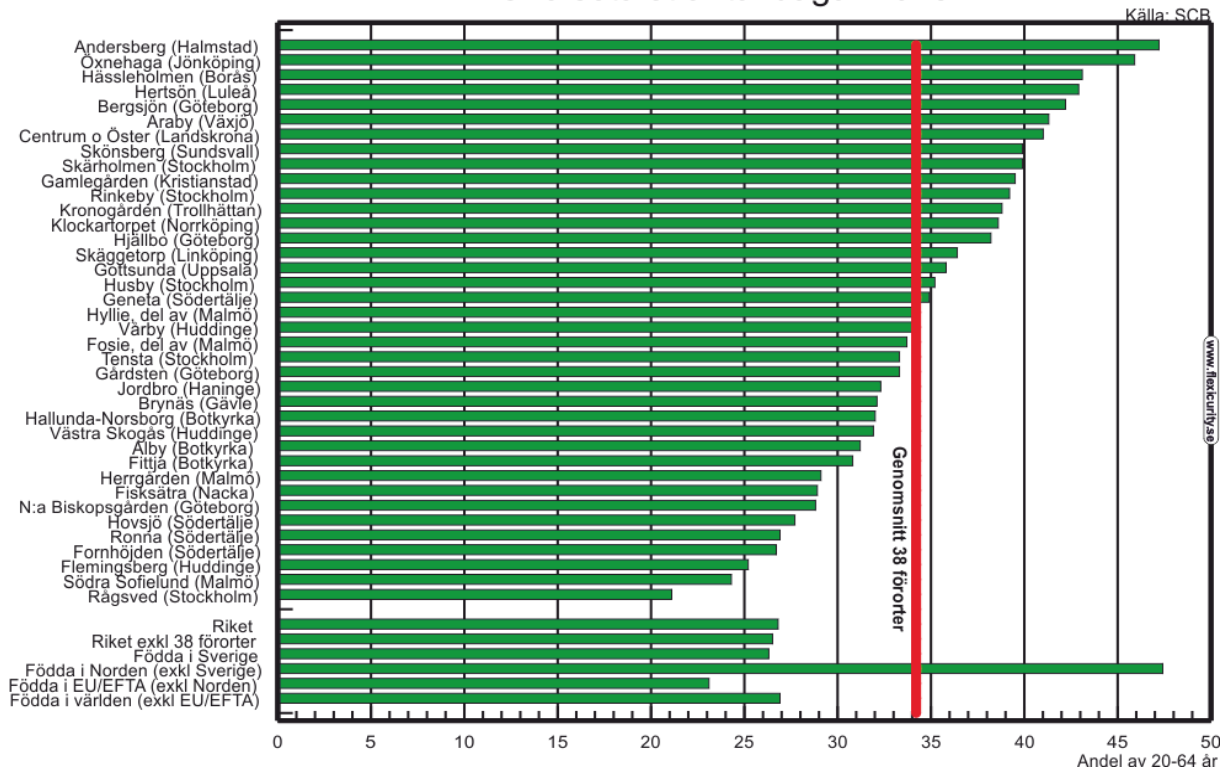
Ohälsotalet har sjunkit kraftigt både i riket och i de 38 förorterna. Skälet är den minskning av sjukfrånvaro som skett under 2000-talet, först genom en ökad förtidspensionering och från 2007 till följd av omfattande förändringar i regelsystemet såväl i sjukförsäkringen som i förtidspensioneringen. Minskningen av ohälsotalet är kraftigare i de 38 förorterna än i riket som helhet. Det är viktigt att ha i minnet att en förutsättning för att få sjukpenning är att man har ett arbete som kvalificerar till sjukpenning, vilket många i de 38 förorterna saknar. Förtidspension kan man däremot få utan att först kvalificera sig genom arbete.

Variationen mellan de olika förorterna är stor, men det tycks finnas ett lågt samband med olika arbetsmarknadsvariabler. Herrgårdens, där få är sysselsatta, utmärker sig inte längre utan har ett ohälsotal som ligger strax över riksgenomsnittet.

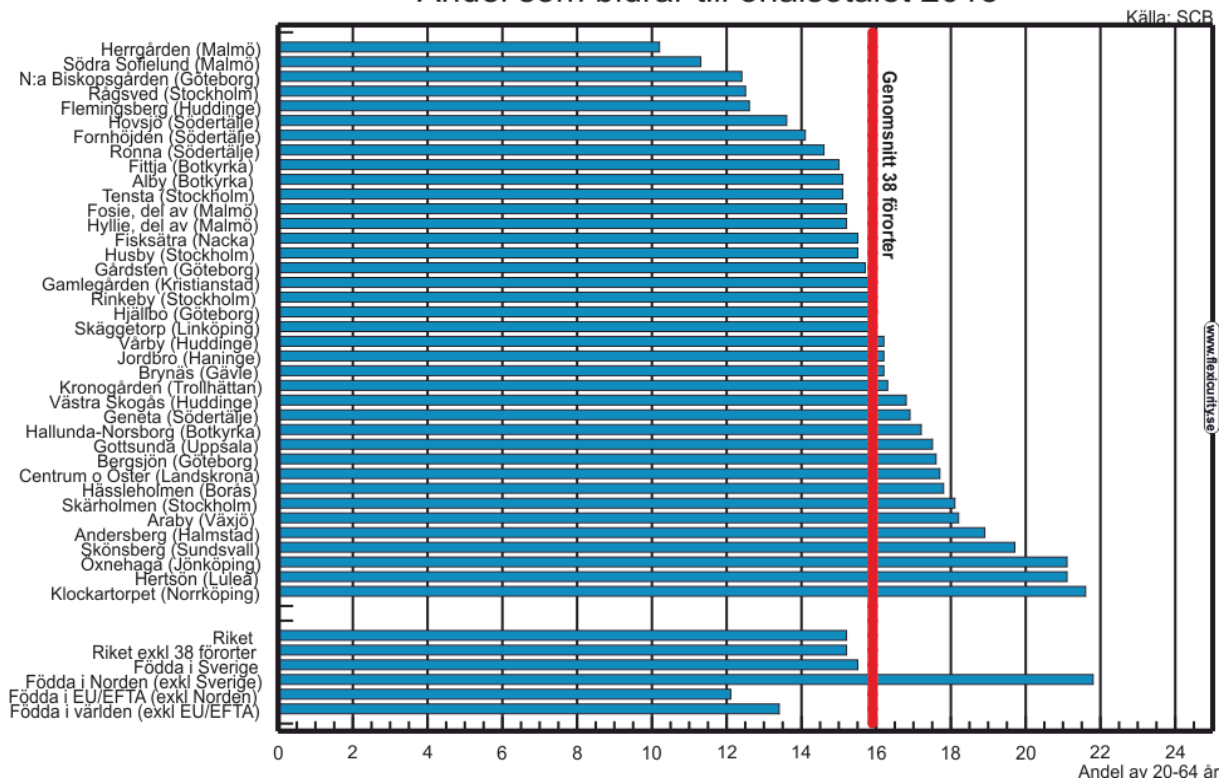
⁶ Desto mer anmärkningsvärt är att ohälsotalet för dem som är födda i Norden (utom Sverige) är nästan dubbelt så högt som riksgenomsnittet

Ohälsotalet antal dagar 2013

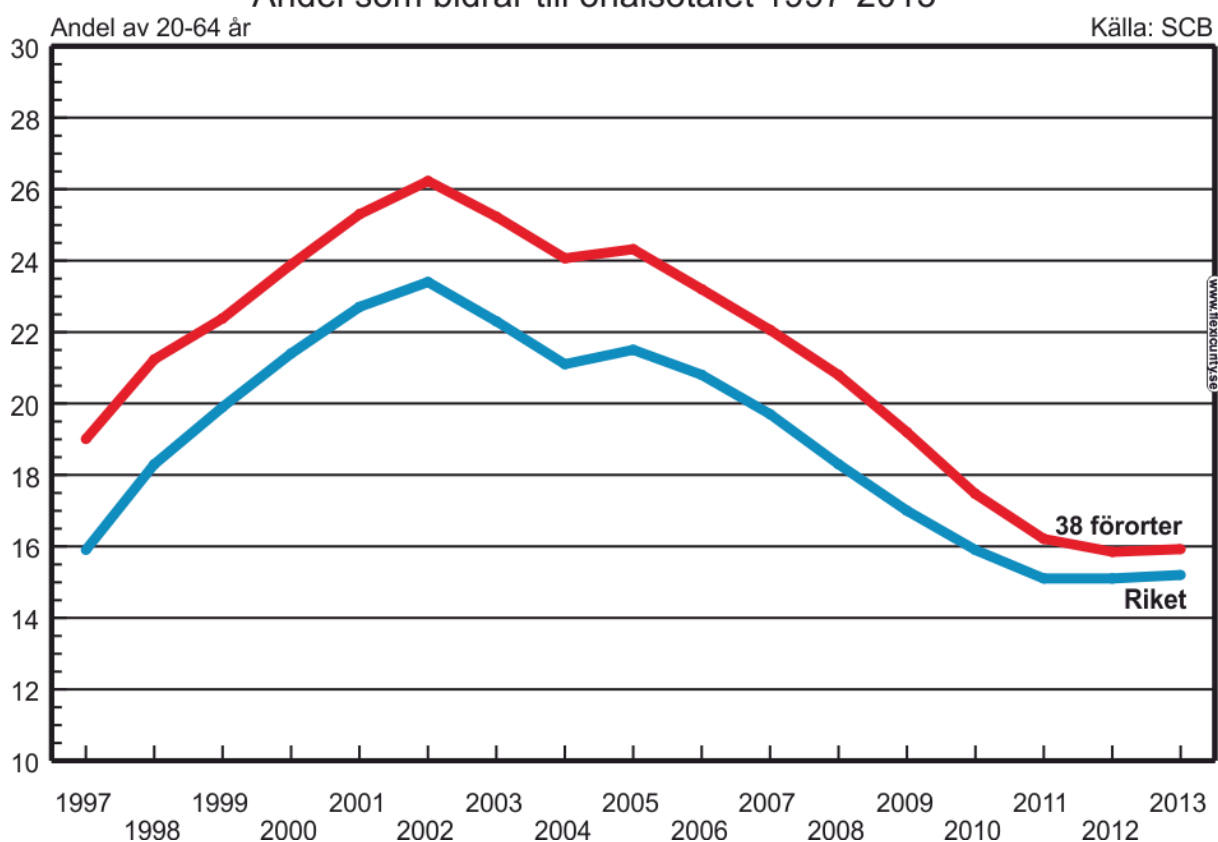
I nästa diagram får vi förklaringen till att Herrgården i Malmö inte utmärker sig särskilt vad gäller ohälsotalet. Diagrammet beskriver hur stor andel som bidrar till ohälsotalet och här ligger Herrgården allra lägst, beroende på att så få förvärvsarbetar och är berättigade till sjukförsäkringsförmåner. Diagrammet antyder att en högre förvärvsfrekvens också leder till att fler bidrar till ohälsotalet.

Andel som bidrar till ohälsotalet 2013

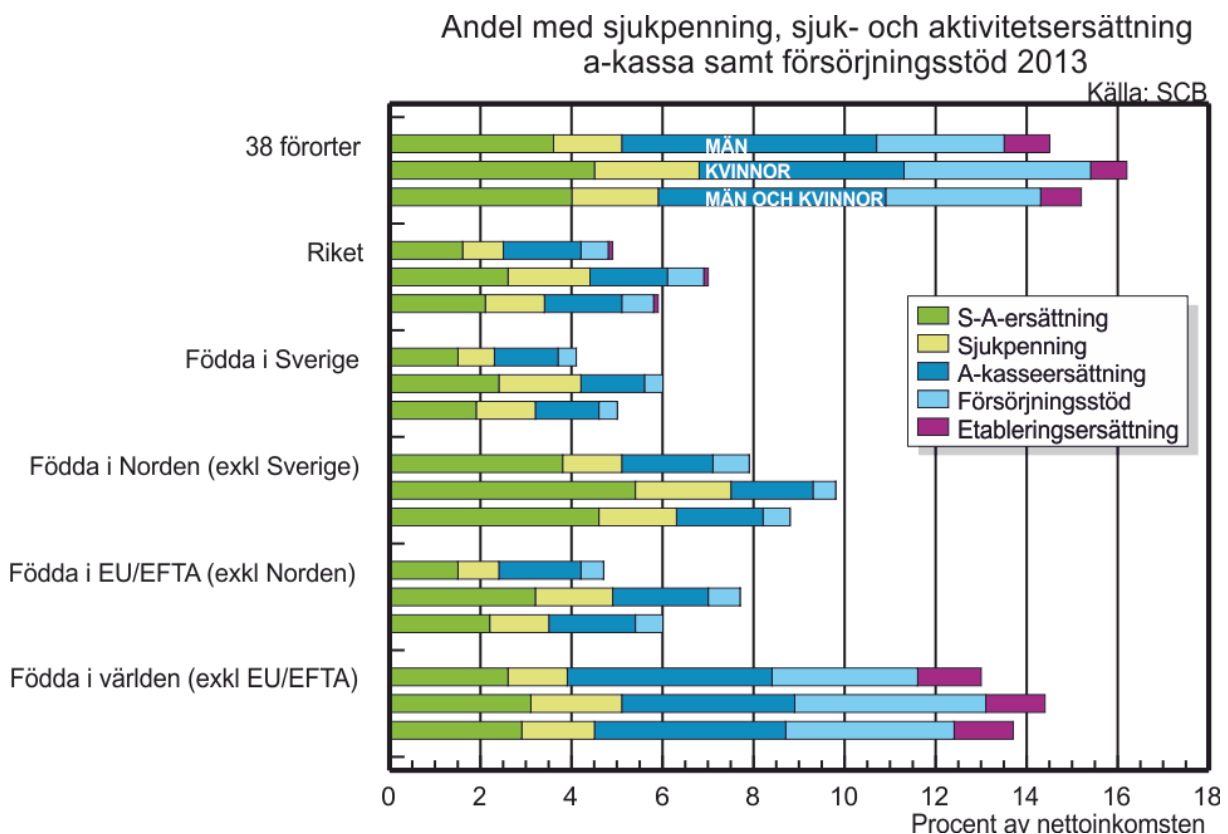
Sett över tiden kan vi se att allt färre bidrar till ohälsotalet 2013 än 1997. Det gäller både riket som helhet och genomsnittet i de 38 förorterna. Andelen som bidrar till ohälsotalet har dock sjunkit mer i de 38 förorterna.

Andel som bidrar till ohälsotalet 1997-2013

TRANSFERERINGAR

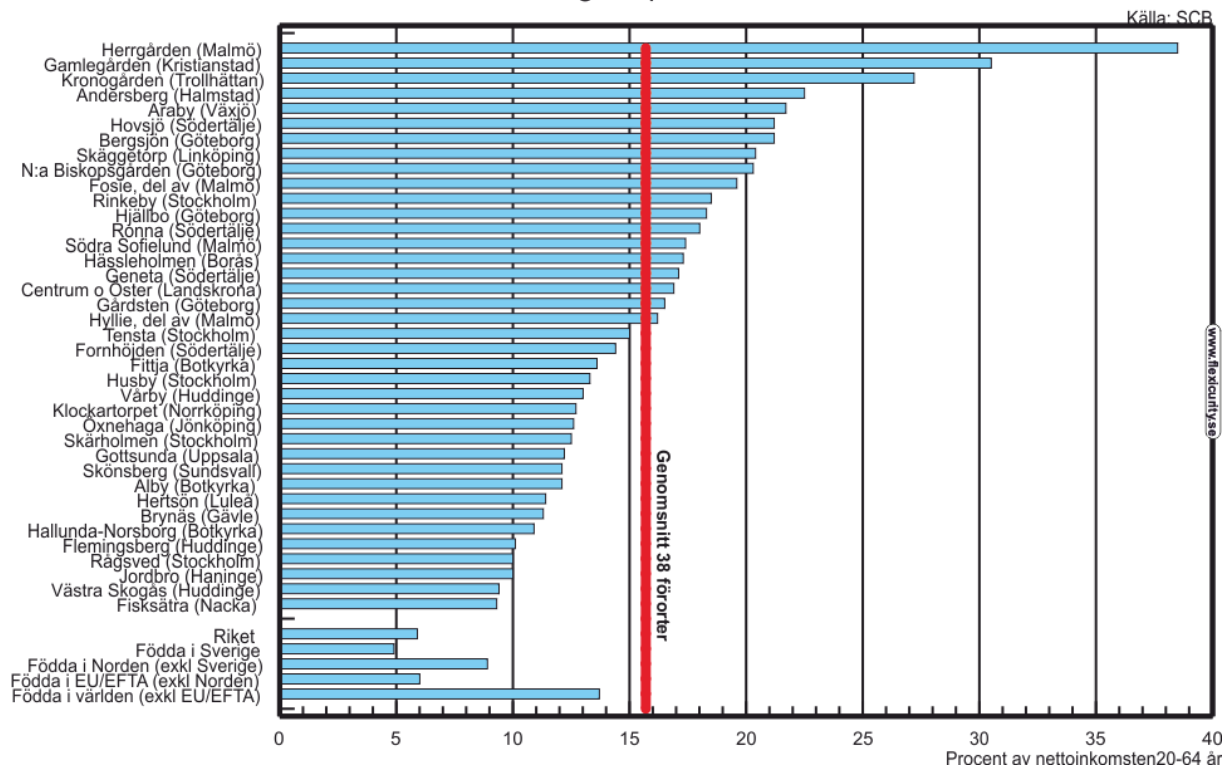
Om man räknar samman sjukpenning, sjuk- och aktivitetsersättning (förtidspension), a-kassa och försörjningsstöd så har 5,9 procent av hela befolkningen 20-64 år en eller flera av dessa stödformer. För dem som är födda i Sverige är siffran 4,9 procent. Den allra högsta siffran återfinner vi i våra 38 förorter, där genomsnittet ligger på 15,2 procent (nedre stapeln i diagrammet nedan). För alla grupper gäller att fler kvinnor (mellersta stapeln) än män (övre stapeln) har ersättningar av dessa slag.

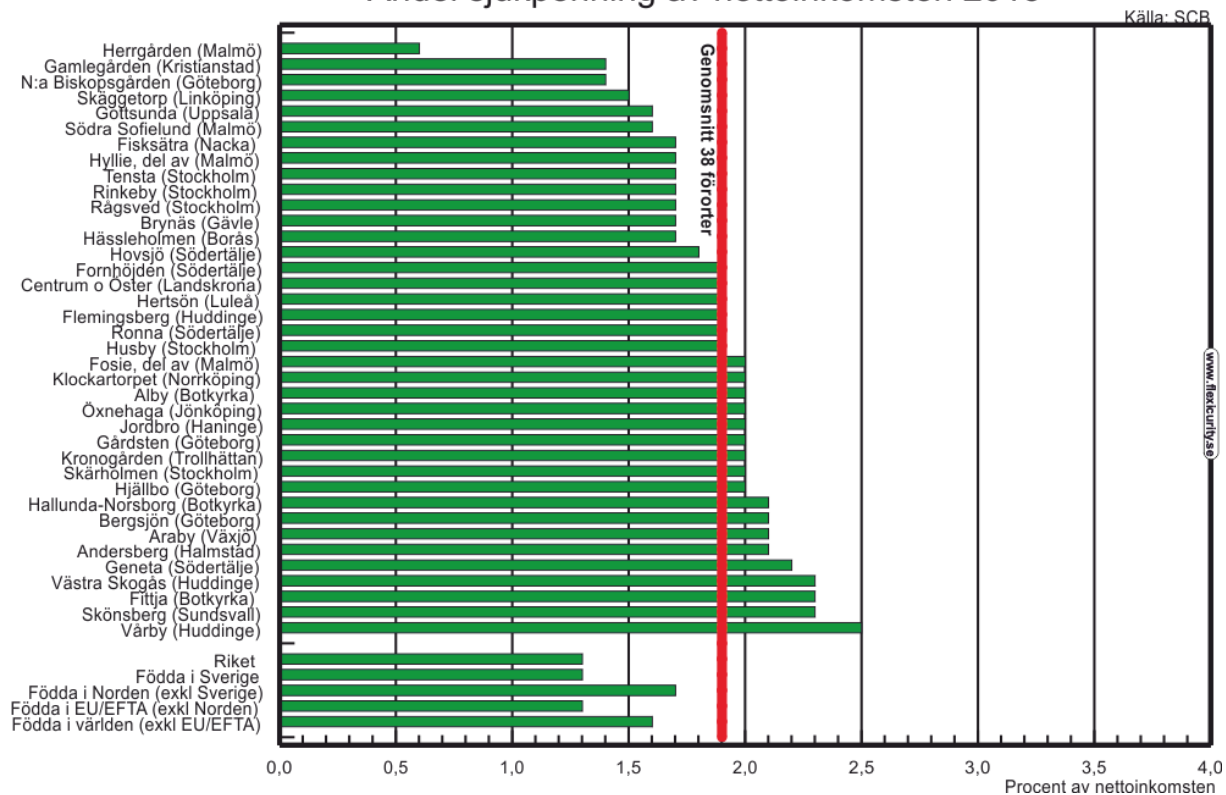
Återigen finner vi Herrgården i topp. Där har hela 38,5 procent av befolkningen stöd från olika sociala ersättningssystem. Vi har tidigare konstaterat att 22,5 procent av Herrgårdens invånare mellan 20 och 64 år har försörjningsstöd. Däremot har Herrgården den lägsta andelen med sjukpenning av alla förorter. I Herrgården kommer en stor del av transfereringarna från arbetsmarknadspolitikens stödsystem.

Vi kan också konstatera när det gäller de samlade ersättningsformerna att den förort, som har den lägsta andelen, Fisksätra, har en högre andel än riksgenomsnittet.

Olika transfereringar i procent av nettoinkomsten 2013

Andel sjukpenning av nettoinkomsten 2013

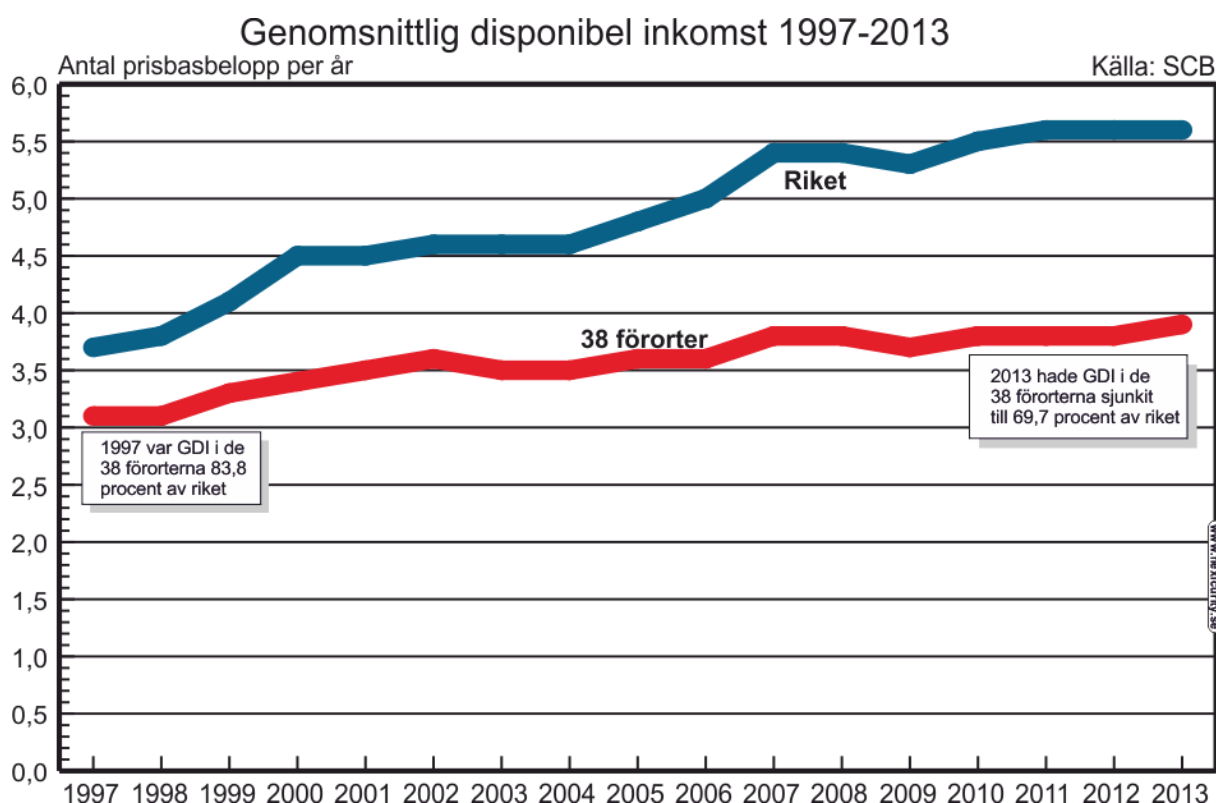

INKOMSTER

Disponibel inkomst

Den genomsnittliga disponibla inkomsten (GDI) för hela riket var 2013 5,6 prisbasbelopp⁷ (motsvarande 249 200 kronor per år). I de 38 förorterna var GDI samma år 3,9 prisbasbelopp (motsvarande 173 550 kronor mer år). Det är ett lägre belopp än vad som gäller för de som är födda utanför EU/EFTA.

Gapet mellan GDI på riksnivå och de 38 förorterna har genom åren utvecklats till förorternas nackdel. 1997 var GDI i de 38 förorterna 83,8 procent av riksgenomsnittet. År 2013 hade gapet vidgats så att GDI i de 38 förorterna nu bara var 69,7 procent av riksgenomsnittet. Den växande arbetslösheten och förändringarna i transfereringssystemen är två viktiga förklaringar till detta.

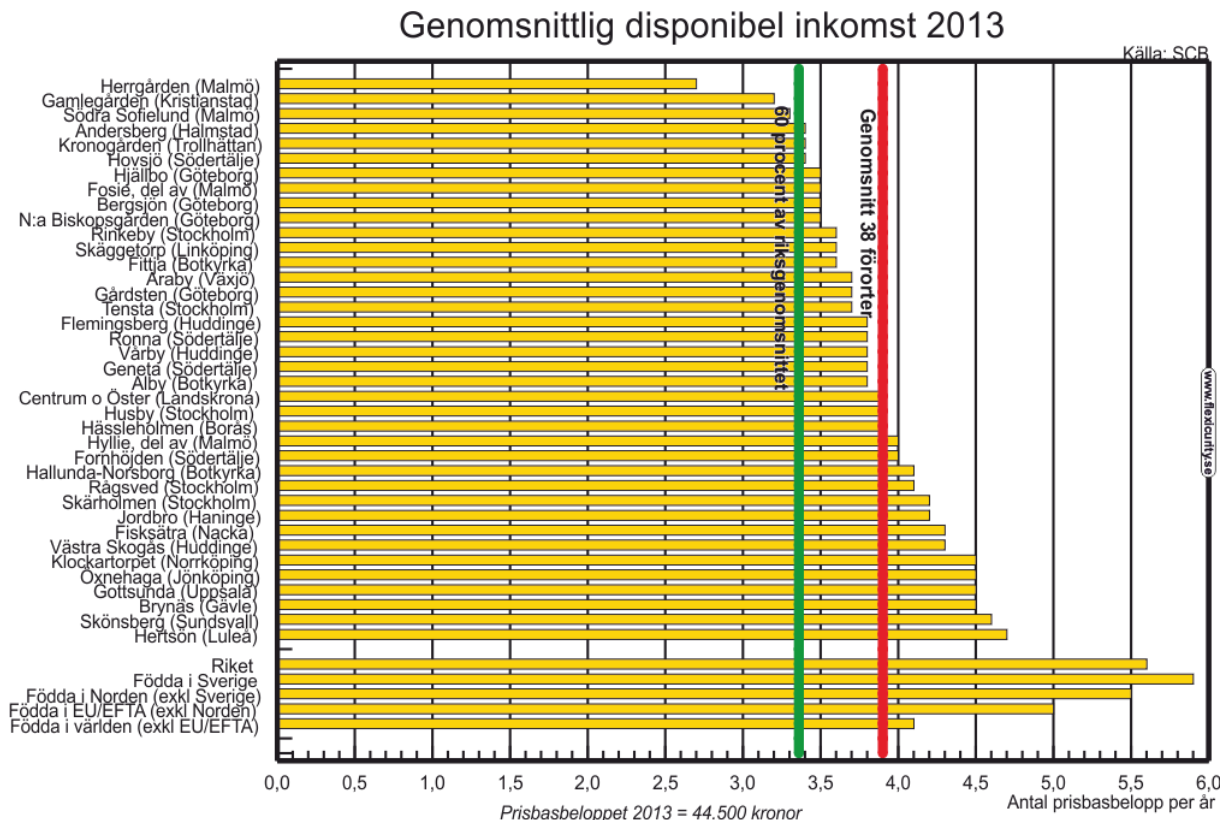

EUs definition av fattigdom innebär att en person har en inkomst efter skatt som understiger 60 procent av landets medianinkomst. Diagrammet ovan visar att genomsnittet för de 38 förorterna med rask takt närmar sig 60-procentsnivån. Observera att vi här talar om genomsnittet av hela förorter och inte individer. Det betyder att ett stort antal av de individer som bor i dessa förorter har lägre inkomster än genomsnittet och följaktligen nått fattigdomsgränsen. Ännu tydligare blir det när vi studerar de olika förorterna.

⁷ Prisbasbeloppet 2013 var 44 500 kronor.

Lägst genomsnittlig GDI hittar vi i Herrgården (2,7 prisbasbelopp motsvarande 120 000 kronor vilket är 48 procent av riksgenomsnittet det vill säga klart under fattigdomsgränsen). Även Gamlegården i Kristianstad och Södra Sofielund ligger under fattigdomsgränsen.

Högst genomsnittligt GDI hittar vi i de förorter som ligger utanför de tre storstadsområdena. Ingen av dessa förorter når dock upp till riksgenomsnittet, men risken för individerna i dessa förorter att hamna under fattigdomsstrecket är betydligt mindre än i de andra förorterna.

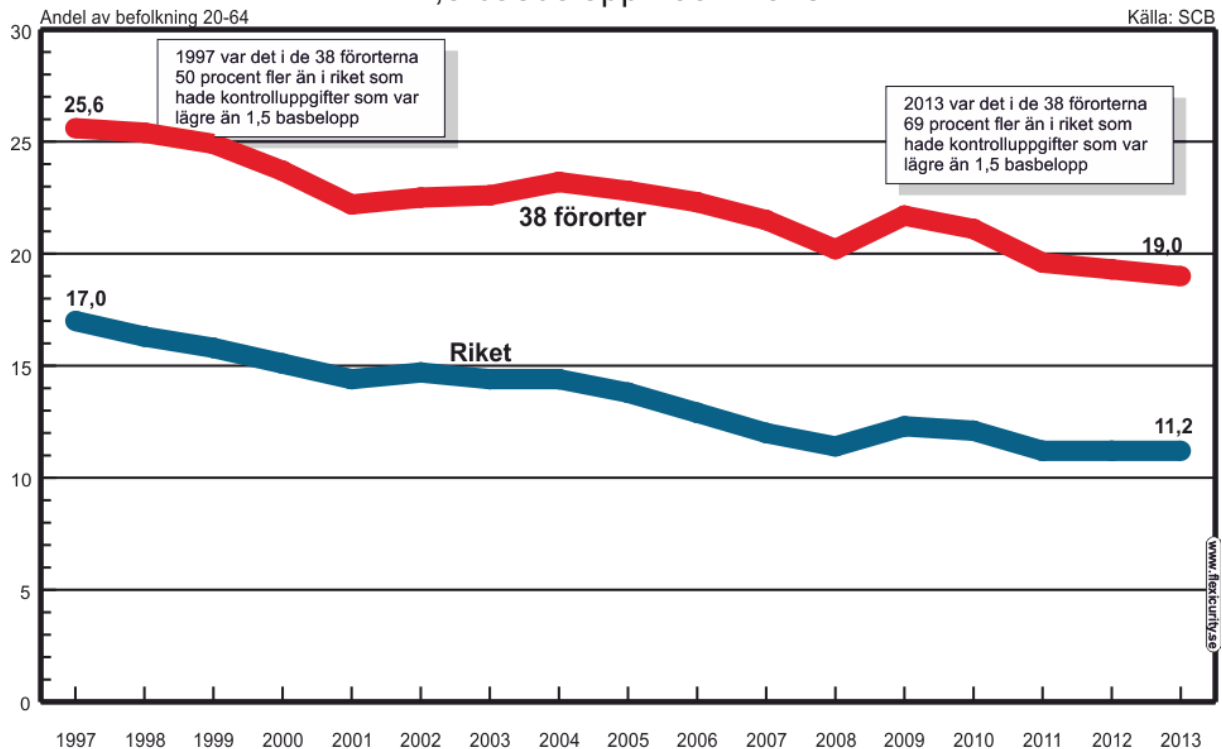
Mått på fattigdom

SCB har tillsammans med Arbetsmarknadsdepartementet utvecklat ett annat mått som ska spegla andelen individer med mycket låga inkomster. Måttet mäter hur stor andel av befolkningen som har *kontrolluppgifter*⁸ som understiger 1,5 basbelopp (motsvarade 2013 en årsinkomst på 66 750 kronor vilket kan jämföras med den genomsnittliga disponibla inkomsten som samma år var 249 200 kronor).

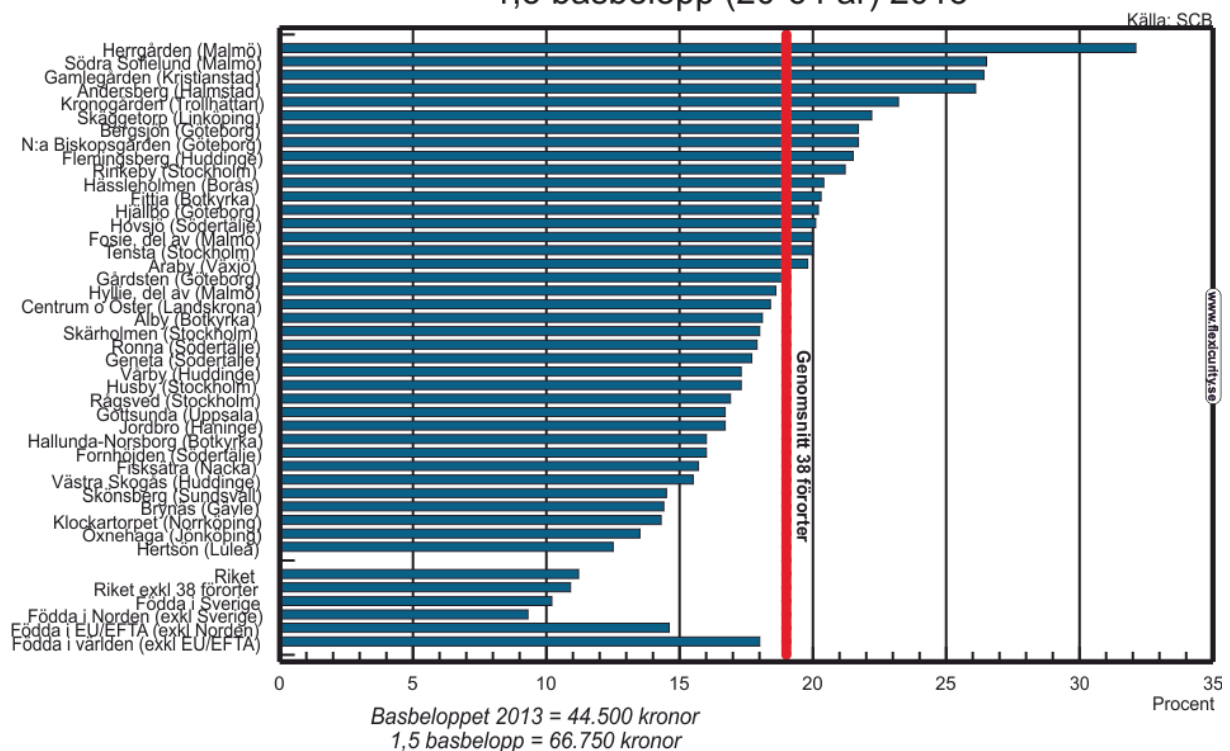
I hela riket hade 11,2 procent av alla i åldrarna 20-64 år en kontrolluppgift som understeg 1,5 basbelopp år 2013. Det är en minskning jämfört med 1997, då 17 procent hade så låga kontrolluppgifter. Även i de 38 förorterna minskade andelen med kontrolluppgifter under 1,5 basbelopp mellan 1997 och 2013. Men minskningen var inte lika markant som i hela riket. Det innebär att gapet mellan de 38 förorterna och hela riket vidgades. Inte ens gruppen födda utanför EU/EFTA hade en så låg genomsnittssiffra som de 38 förorterna.

⁸ Kontrolluppgift är den uppgift som arbetsgivare, kreditinstitut och pensionsutbetalare är enligt lag skyldiga att varje år lämna till Skatteverket om olika inkomster, skatt med mera.

Andel med kontrolluppgift under 1,5 basbelopp 1997-2013

Andel med kontrolluppgift under 1,5 basbelopp (20-64 år) 2013

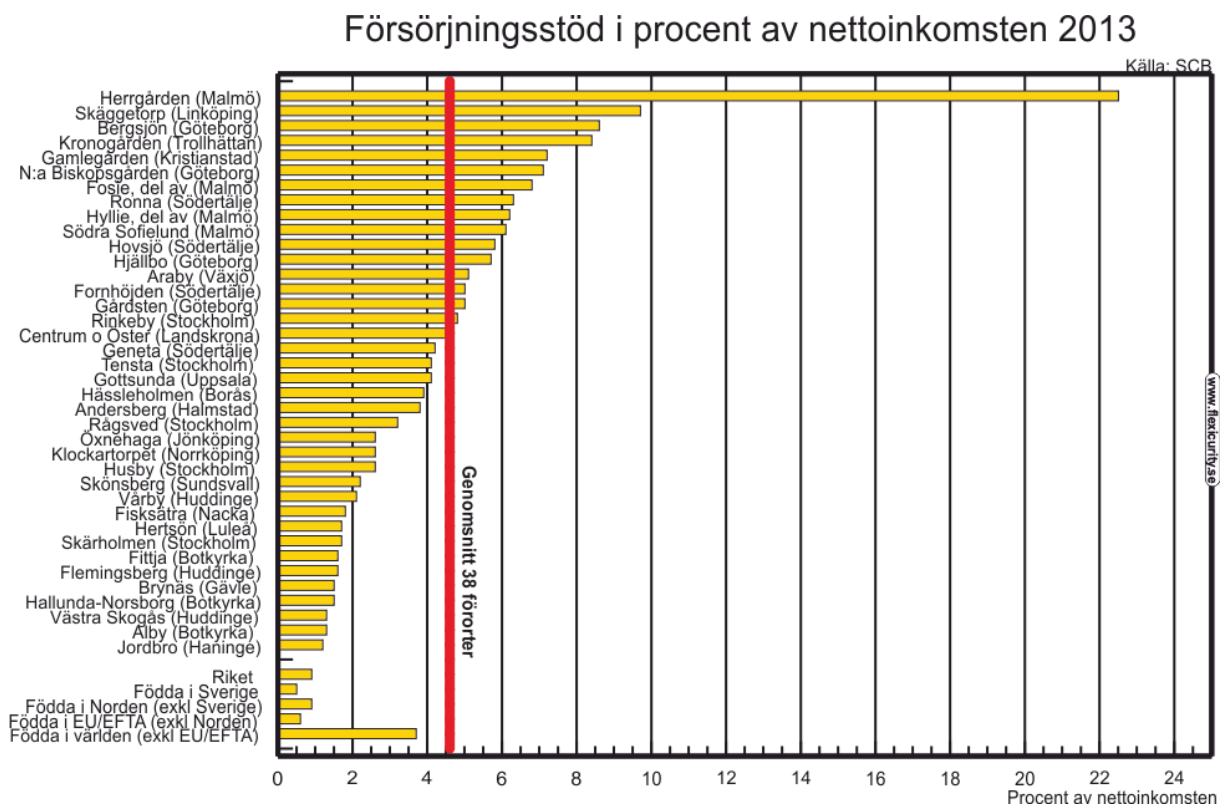

Den förort som hade högst andel av befolkningen med kontrolluppgift under 1,5 basbelopp 2013 var Herrgårdens, där en tredjedel av befolkningen hade så låga kontrolluppgifter. Södra Sofielund i Malmö och Gamlegården i Kristianstad låg inte långt efter. Anmärkningsvärt är också att de fem förorter som hade en lägre andel med kontrolluppgift under 1,5 basbelopp låg utanför storstadsområdena.

Ett annat mått på fattigdom är hur många som är beroende av försörjningsstöd (som också brukar kallas socialbidrag). I hela riket var det 2013 0,9 procent av befolkningen 20-64 år som enbart hade försörjningsstöd utan övriga ersättningar. Genomsnittsbefolkningen i hela riket hade 0,9 procent av nettoinkomsten i form av försörjningsstöd. De som var födda i Sverige och EU/EFTA hade en ännu lägre andel av nettoinkomsten i form av försörjningsstöd, 0,6 procent. De som var födda utanför EU/EFTA hade en högre andel, 3,7 procent.

Men de 38 förorterarna överträffar också detta resultat. Här utgjorde försörjningsstödet i genomsnitt 4,6 procent av nettoinkomsten. Det är fem gånger mer än riksgenomsnittet.

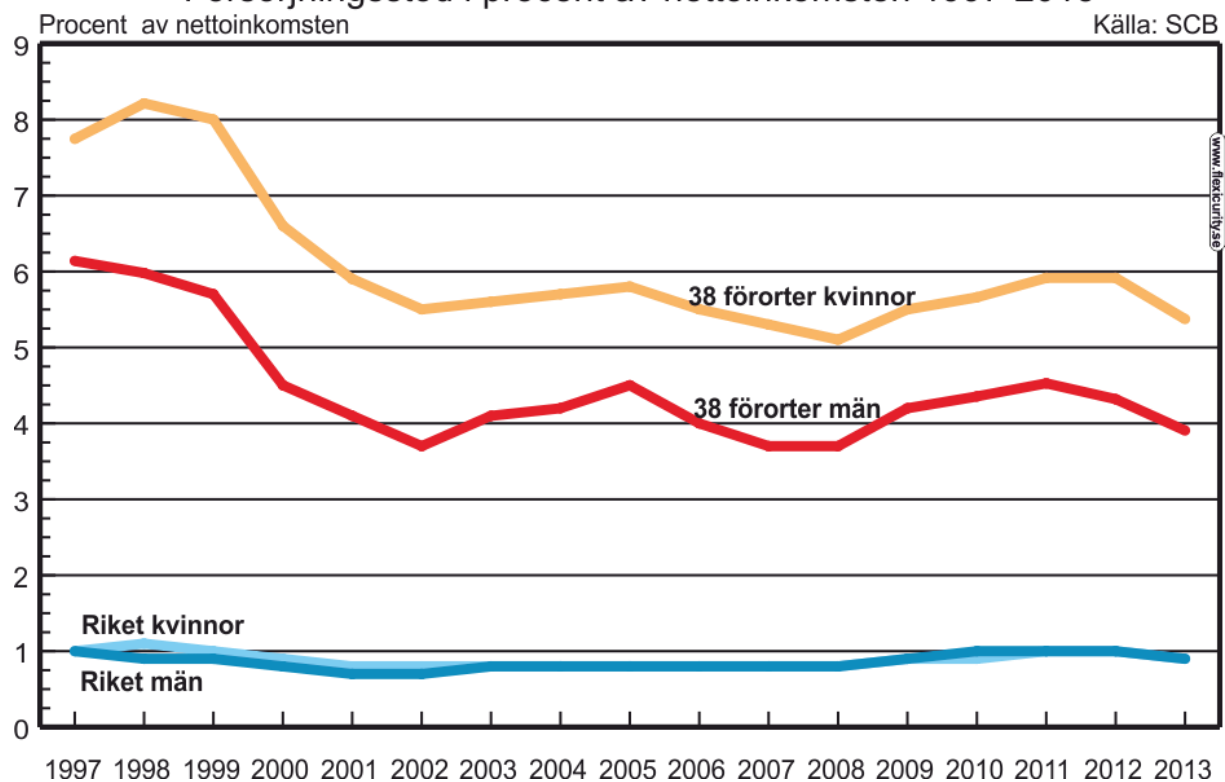
I Herrgården i Malmö är försörjningsstödet andel av nettoinkomsten extremt hög, hela 19,5 procent. Det är 25 gånger mer än genomsnittet för hela riket. Även i andra Malmö och Göteborgsförorter är försörjningsstödet andel av nettoinkomsten högre än genomsnittet. Däremot skiljer sig Stockholmsförorterna från de övriga genom en lägre andel försörjningsstöd.

Försörjningsstödet andel av nettoinkomsten har varit relativt oförändrat i hela riket sedan 1997. Det är heller inte så stora skillnader mellan män och kvinnor.

Däremot har försörjningsstödet andel av nettoinkomsten sjunkit kraftigt i de 38 förorterna mellan 1997 och 2013. Anledningen torde vara skärpta krav vid beviljande av försörjningsstöd, till exempel krav på att anhörigas inkomster ska räknas in vid bedömning av behovet av försörjningsstöd. Försörjningsstödet utgör också en större andel av kvinnors än mäns inkomster.

Försörjningsstöd i procent av nettoinkomsten 1997-2013

DEMOKRATI

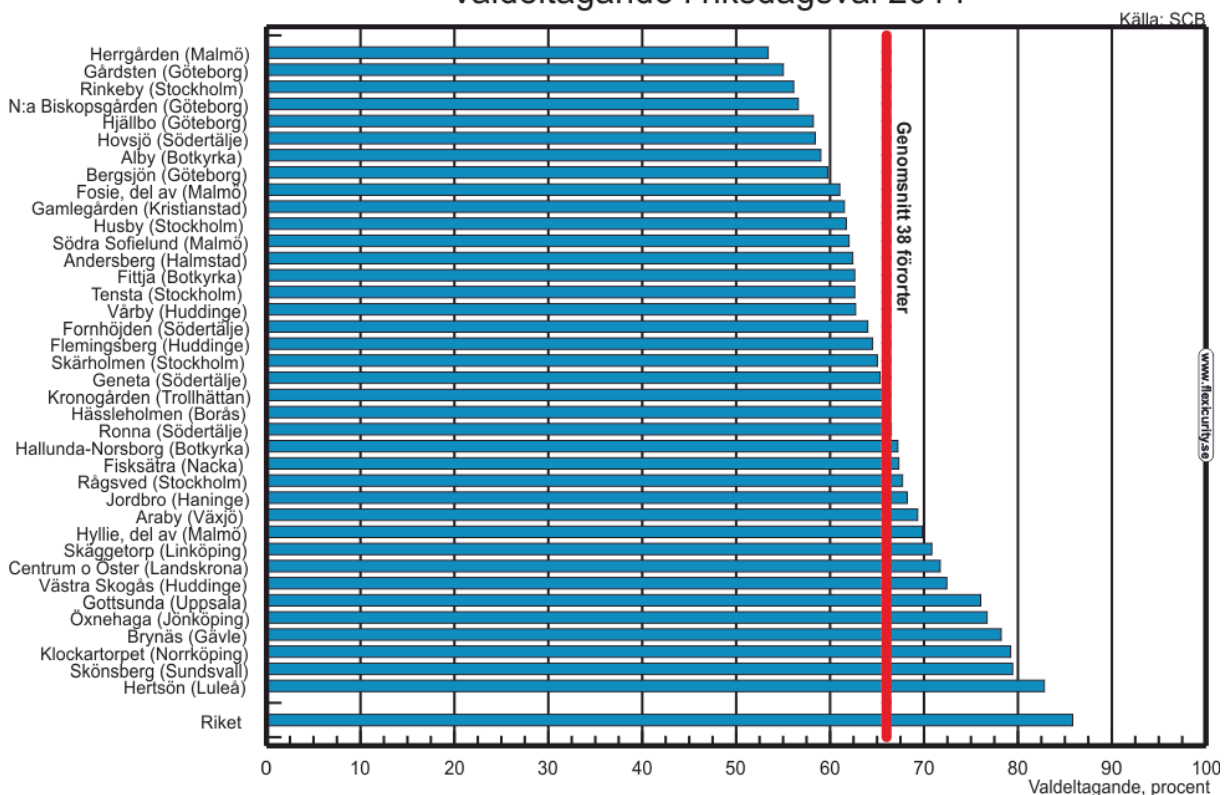
SCBs integrationsdatabas innehåller även uppgifter om valdeltagandet vid val till riksdag, kommun och landsting. Jag nöjer mig här med att redovisa siffrorna för riksdagsvalet 2010.

2014 var valdeltagandet i hela riket 85,8 procent. Det var en ökning jämför med 2010 års val då bara 84,6 procent röstade. Det genomsnittliga valdeltagandet i de 38 förorderna var bara 66,0 procent av de röstberättigade. Det är i stället en minskning från 2010 års val, då 67,6 procent röstade.

Alla de 38 förorderna har ett lägre valdeltagande än riksgenomsnittet. De som ligger högst är förorter som ligger utanför storstadsområdena, till exempel Hertsön i Luleå, Skönsberg i Sundsvall, Klockartorpet i Norrköping, Brynäs i Gävle och Öxnehaga i Jönköping. Att valdeltagandet är högre här kan ha att göra med att det är lättare att engagera sig politiskt i mindre kommuner utanför de stora städerna.

Mycket riktigt är valdeltagandet lägre i storstädernas förorter. Det lägsta valdeltagande finner vi i Herrgården i Malmö (53,4 procent), Gårdsten i Göteborg (55,0 procent) och Rinkeby i Stockholm (56,1 procent).

Valdeltagande i riksdagsval 2014

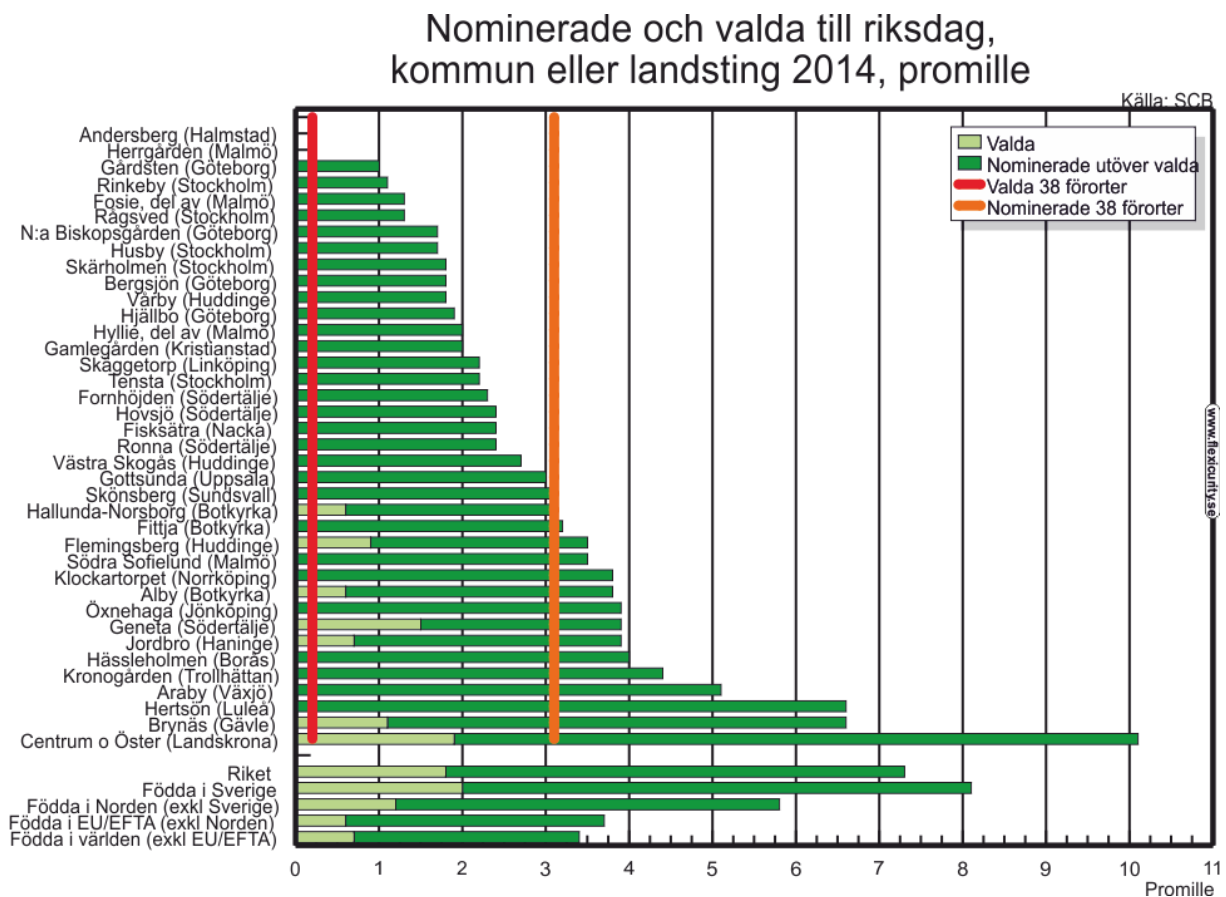

I nästa diagram kan vi se att alla förorter utom Andersberg i Halmstad och Herrgården i Malmö hade nominerat kandidater till riksdagsvalet. I genomsnitt nominerades i de 38 förorterna 3 promille av invånarna, jämfört med hela riket, där 7,3 promille av invånarna nominerades.

Alla som nomineras blir inte valda. Här är det stora skillnader mellan riket och de 38 förorterna. I de 38 förorterna blev bara 0,2 promille av invånarna valda till riksdag, kommun eller landsting. Det var dock bara i 7 av förorterna som någon valdes. I de andra ledde inte nomineringarna till en plats i någon politisk församling.

I hela landet var det nio gånger fler som blev valda (1,8 promille). Ännu fler valdes bland de som var födda i Sverige (2,0 promille).

Det finns dock förorter som utmärker sig. I Centrum och Öster i Landskrona var många nominerade vilket resulterade i valbara platser. Också Geneta i Södertälje skiljer sig från mängden.

KRIMINALITET

För de unga som bor i någon av de 38 förorterna är möjligheterna att bidra till samhällets välbefinnande små. Utsikterna att klara studierna är mindre, vilket leder till att många stängs ute från arbetsmarknaden och en dräglig inkomst. När man inte kan försörja sig på arbete framträder ett behov att klara försörjningen på annat sätt. För en minoritet blir kriminalitet en möjlig väg. Det är därför vi ser att de 38 förorterna uppvisar en högre kriminalitet än andra delar av Sverige, inte därför att invandrare av naturen är mer kriminella utan därför att andra vägar till försörjning är stängda.

Rikskriminalpolisens översikt av kriminella nätverk med stor påverkan på lokalsamhället⁹ visar att de 38 förorterna (samt ytterligare några orter) är en utmärkt grogrund för kriminalitet. En stor del av kriminaliteten handlar om narkotika och nätverk som strider om kontrollen av narkotikaförsäljning.

Man skiljer mellan äldre och yngre kriminella. Många av de äldre livnär sig på handel med större mängder av narkotika samt andra brott såsom beskyddarverksamhet, transportstölder, finansiella brott osv. Deras verksamhet har sedan länge genererat tillräckligt stora inkomster för att verksamheten ska bedrivas utanför förorten. Till sin hjälp har de äldre kriminella yngre adepter som deltar i den lokala brottsligheten, från gatu-försäljning av narkotika till medverkan vid skjutningar i strider mellan olika kriminella nätverk.

Ingen bör förvånas över att den bristande integrationen och de små möjligheterna att på ett hederligt sätt skapa en försörjning riskerar att leda till en alltmer omfattande brotts- och våldsspiral. Självklart måste detta mötas polisiärt, men framför allt med integrationspolitik.

För andra som känner sig utestängda från samhället riskerar andra former av kriminalitet att utvecklas. Män som blivit berövade den patriarkaliska makt de hade som familjens överhuvud i hemlandet blir utövare av hedersvåld. Andra, som drömmer sig tillbaka till en svunnen tid där sharialagar gällde, utvecklar våldsbejakande extremism av olika slag.

Bristen på integrationspolitik och vägar till jobb och gemenskap i det nya landet kan skapa en farlig samhällsutveckling där terrorism och terrorbekämpning kan utvecklas till en eskalerande våldsspiral.

⁹ Kriminella nätverk med stor påverkan på lokalsamhället, Rikskriminalpolisen 2014.

<https://polisen.se/Global/www%20och%20Intrapolis/Rapporter-utredningar/01%20Polisen%20nationellt/Ovriga%20rapporter-utredningar/Kriminella%20nätverk%20med%20stor%20paverkan%20i%20lokalsamhället%20Sekretesspr%202014.pdf>

SLUTSATSER

Det är dags att bryta innanförskapet

Under flera decennier har Sverige utvecklats från att vara ett land, där stor jämlikhet rådde till ett land med mycket stora klyftor mellan fattig och rik. En del av detta kan förklaras med politikens svårigheter att hantera globalisering, urbanisering och teknisk utveckling. Klyftorna avgörs till stor del av om du har utbildning eller inte, om du har möjlighet att kompetensutveckla dig för att klara strukturomvandlingen eller om dina gamla kunskaper bryts ratas på arbetsmarknaden. Den medelklass som fortfarande har arbete försöker att till varje pris forma en politik som gagnar insiders samtidigt som man gör allt för att utesluta outsiders från gemenskap och välfärd.

Genom åren har vi sett olika yttringar av detta fenomen. Det började med att de som inte längre var användbara på arbetsmarknaden slussades in i långa sjukskrivningar och förtidspensioneringar. Senare utvecklades politiken till att utesluta de oanvändbara från välfärdssystemen genom omfattande förändringar av kvalifikationsregler och ersättningsnivåer i försäkrings- och socialbidragssystem. En stor del av de som slagits ut i strukturomvandlingen fick inte ens möjlighet till rehabilitering, än mindre kompetensutveckling. Den mest ultimata yttringen var skapandet av bostadsområden där människor kunde "glömmas bort".

Tyvärr har vi kommit dithän att samhället återigen delats upp i kelgrisar och tillbaksatta, att Sverige blivit ett samhälle med "vi" och "dom". Precis som i antikens Grekland har politiken blivit en angelägenhet för medelklassen – en politik där underklassen har sig själva att skylla eftersom de anses vara lata, obildbara och underlägsna.

I olika skrifter har jag tidigare skildrat hur denna politik vuxit fram¹⁰. I den här skriften har jag försökt visa hur medelklassen under ett par decennier lyckats bygga ett slags innanförskap genom att förvisa vissa grupper till utanförskap. Detta utanförskap har till stor del kommit att få etniska förtecken, vilket genom åren blivit allt tydligare i de 38 förorter jag har försökt att skildra.

Men strukturomvandlingen rullar på. I många länder ser vi idag hur medelklassen också drabbas av globaliseringens omstruktureringar och av den teknologiska utvecklingen. De som arbetar i vanliga tjänsteyrken slås ut från arbetsmarknaden precis som andra grupper slagits ut tidigare. Ungdomar som i skolan haft bra betyg upptäcker att de inte har den viktigaste färdigheten av alla; förmågan att snabbt lära nytt för att ställa om sig för nya uppgifter på arbetsmarknaden.

Det är dags att inse att vi är ganska många som sitter i samma båt och som har allt att vinna på att hjälpas åt att forma en politik som leder till att alla kan delta i samhällsbygget efter förmåga. Det är dags att bryta det bräckliga innanförskapet.

¹⁰ Se till exempel Alla behövs, 2006, <http://www.flexicurity.se/skrifter/alla-behovs/> eller Den svenska modellen i förändring, 2015, <http://www.flexicurity.se/blogg/den-svenska-modellen-i-forandring/>

Vägen till ett bättre samhälle

Globaliseringen kan betecknas som en gigantisk kontinentalsockelförskjutning, där jobb och kunskaper flyttas i snabb takt mellan världsdelar. De jobb som inte flyttas sugas upp av den teknologiska utvecklingen, som låter rationaliseringar, robotar och digitalisering ta över det som tidigare var manuella arbetsuppgifter. Detta är inget nytt utan företeelser som funnits sedan industrialismens barndom.

Precis som i industrialismens barndom, då arbetare slog sönder maskiner av rädsla för att jobben skulle ta slut, har det alltid funnits pessimister som hävdar att vi nu nått vägs ände. De menar att inga nya jobb kommer att skapas och att vi därför måste acceptera en värld där en del inte behöver utbildning och drägliga arbetsvillkor. Eftersom det ändå inte går att ta upp kampen mot globaliseringens krafter bör vi, enligt pessimisterna, öppna för fler enkla jobb med hjälp av avtalslösa låglönejobb.

Men det är just genom att arbeta rationellare och genom att låta kunskap övervinna manuellt arbete, som vi har blivit rikare som land och som samhällsmedborgare. Det är så vi ständigt flyttat fram positioner mot bättre reallöner och en bättre välfärd. Därför måste politiken bejaka utbildning, rationell produktion av varor och tjänster och innovationer som gör att vi tar täten i den globala världshandeln snarare än att bara producera billiga kopior.

Det faktum att välståndet utvecklats har lett till att vi lever längre. När allt fler blir äldre behövs fler som arbetar för att klara försörjningen för barnen, de sjuka och de gamla. Vi behöver förlänga den yrkesverksamma delen av livet. Men för att klara försörjningen behöver vi också fylla på med fler människor i arbetsför ålder. Migrationen har blivit en möjlighet att lösa detta försörjningspolitiska dilemma.

Men för att migrationen ska vara till nytta måste det också finnas en integrationspolitik, som gör det möjligt för så många som möjligt att ta sig in i det svenska arbetslivet och samhällsgemenskapen. De som kommer till Sverige behöver snabbt få möjligheter till validering samt grundläggande och kompletterande utbildning för att smidigt kunna slussas in i det svenska samhället.

Den integrationspolitik vi hittills har bedrivit har i stor utsträckning misslyckats med detta. Genom att skapa en underklass som förvägrats en ordentlig utbildning, chanser till arbete, drägliga inkomster och utveckling av sina talanger och färdigheter håller vi på att skapa ett nytt försörjningspolitiskt dilemma. Till barnen, de sjuka och de äldre håller vi på att lägga en ny grupp som kommer att behöva försörjas. Man kan säga att vi låst in ett stort samhällsproblem i 38 förorter och kastat nyckeln som skulle göra samhället bättre. Det är nu hög tid att leta efter denna nyckel.

Behovet av integrationspolitik

Den genomgång vi gjort i denna skrift visar att integrationspolitik måste innehålla flera dimensioner. Det handlar inte om en renodlad arbetsmarknadspolitik, utbildningspolitik eller bostadspolitik. Det handlar i stället om en samverkan mellan flera olika politikområden samt mellan rikspolitik och politik på kommun- och stadsdelsnivå. Därtill kommer att politiken måste bedrivas tillsammans med representanter för de nationaliteter som

är verksamma i olika förorter. Politiken måste beakta de skillnader som finns mellan grupper som härstammar från en somalisk jordbruksbygd och andra grupper med ett helt annat bagage på sin färd.

Många försök har genom åren gjorts av flera regeringar att skapa en integrationspolitik. Med facit i hand är det inte fel att säga att alla dessa försök har misslyckats. Det har blivit fel, när regeringar utsett en integrationsminister för att ta hand om integrationspolitiken. Resultatet har ofta blivit att övriga ministrar inom olika sakområden kunnat slå sig till ro och låta integrationsministern utforma en politik som man ändå inte behöver vara delaktig i att genomföra. Lika fel riskerar det att bli då integrationspolitiken blir en "prioriterad" fråga för alla departement, som tvingas rangorda integrationspolitiken bland andra "prioriterade" frågor, till exempel jämställdhetspolitik, sysselsättningspolitik, EU-perspektiv osv. Här finns också risken att varje departement tar hand om "sin" del av integrationspolitiken utan att den samordnas med övriga ministerier.

Integrationsfrågornas komplexitet innebär att en regering bör ge frågan en överordnad betydelse med en långtgående samordning på hög nivå. Det är också viktigt att formulera riktiga mål för integrationspolitiken.

Varför är då integrationspolitiken så viktig? Som jag antytt tidigare är det av högsta prioritet att så många som möjligt i arbetsför ålder medverkar till att underlätta den försörjningsbörda som växer enligt alla demografiska prognoser. Alla behövs och då måste kraftanstängningar göras på en rad olika områden.

Integrationsfrågan handlar också om människors delaktighet i samhället. Vårt demokratiska system är inte exklusivt utformat för dem som är födda i Sverige utan alla som bor här måste ges möjlighet till inflytande över sin tillvaro på arbetsmarknaden, i boendet, i utbildningen och inte minst i allmänna val. Genomgången ovan visar att så inte är fallet.

Vi brukar ibland skryta med att vi har en befolkning med rötter i hela världen, en befolkning som i framtiden kommer att vara nycklar till framtida exportframgångar. Inget av det vi ser i denna redovisning antyder att vi gör särskilt många ansträngningar för att denna konkurrensfördel ska ge ett utbyte. Att döma av de små och medelstora företagens exportbeteende har Sverige svårt att öppna nya marknader utanför de invanda marknaderna i Europa och USA.

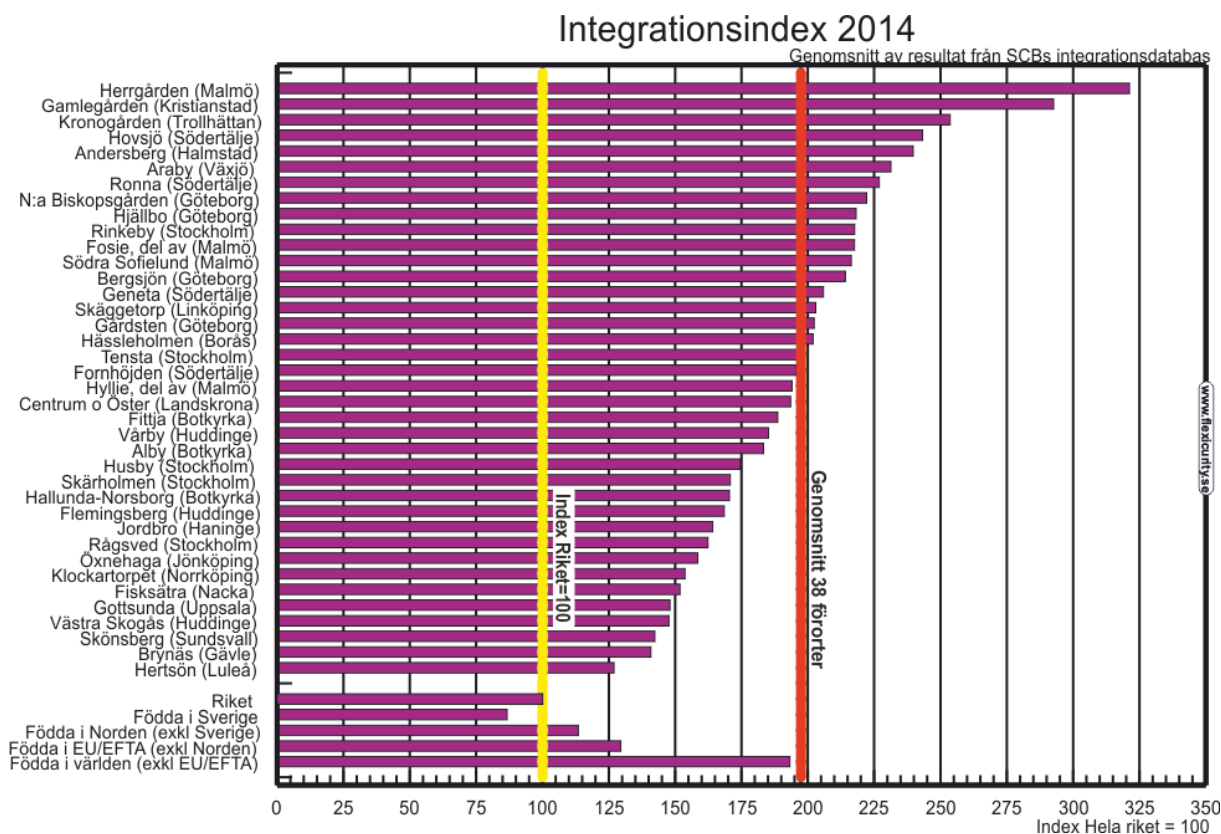
Integration handlar inte om att smycka förorternas torg med blommor och kultur. Det handlar om att *kompensera* för de nackdelar som invandrare har jämfört med andra i landet när det gäller olika politikområden. Att ta hänsyn till att barn i trångbodda förorter har svårare än andra barn att läsa läxor hemma, eller att läsa läxor på biblioteket, som ockuperats av äldre ungdomar som blivit för gamla för ungdomsgården. Att ge barnen förebilder där föräldrarna har svårt att klara av detta med sina tillkortakommanden i det svenska språket, i arbetslivet och den sociala gemenskapen. Jämlikhet är inte att alla ska ha det lika utan att alla ska ges samma förutsättningar.

Mätinstrument och mål för integrationspolitiken

Det vore övermaga av mig att ge råd i hur integrationspolitiken bör utformas i alla delar av landet och inom alla politikområden. I stället vill jag tillhandahålla ett redskap, som kan vara vägledande för när vi inom olika politiska församlingar ska forma integrations-

politiken. Det jag föreslår är ett mätinstrument och två mål för den nationella och lokala integrationspolitiken.

Mätinstrumentet är ett integrationsindex uppbyggt kring 12 variabler som studerats i denna skrift. Detta index utgår från varje förorts avvikelse från riksgenomsnittet som är Index=100. Om andelen med utländsk bakgrund är 21,5 procent i hela riket (=100) så kommer Herrgården i Malmö, där fler än 95 procent har utländsk bakgrund att få 444 som avvikelseetal. Det genomsnittliga avvikelse-talet för samtliga variabler visar hur långt ifrån integration en förort befinner sig idag. Avvikelse-talen visar hur långt ifrån integration som Herrgården i Malmö är jämfört med Hertsön i Luleå.

De 12 variablerna är

- Utländsk bakgrund
- Förvärsarbetande
- Öppet arbetslösa
- Arbetsmarknadsåtgärder
- Kvalificerade jobb
- Varken arbetar eller studerar 20-25
- Varken arbetar eller studerar 20-64
- Ej behörig till gymnasium
- Bidrar till ohälsotalet
- Genomsnittlig disponibel inkomst
- Kontrolluppgift 1,5 basbelopp
- Transfereringar

Integrationsindex 2014

	www.flexicurity.se												
	Utländsk bakgrund	Förvärvsarbete	Öppet arbetslösa	Arbetsmarknadsåtgärder	Kvalificerade jobb	Varker arbetar eller studerar 20-25	Varken arbetar eller studerar 20-64	Ej behörig gymnasium	Bidrar till ohälsotalet	Genomsnittlig disponibel inkomst	Kontrolluppgift 1,5 basbelopp	Transfereringar	Genomsnitt
Herrgården (Malmö)	444	177	305	567	156	251	330	398	133	154	287	653	321
Gamlegården (Kristianstad)	371	157	281	900	147	176	234	251	96	146	236	517	293
Kronogården (Trollhättan)	350	148	277	417	134	201	237	377	93	142	207	461	254
Hovsjö (Södertälje)	421	137	264	533	169	156	213	232	111	142	179	359	243
Andersberg (Halmstad)	358	141	239	556	167	157	229	197	76	142	233	381	240
Araby (Växjö)	328	138	248	461	139	149	215	335	80	137	177	368	231
Ronna (Södertälje)	387	130	230	567	146	125	195	239	104	136	160	305	227
N:a Biskopsgården (Göteborg)	393	139	266	244	149	153	198	327	118	141	194	344	222
Hjällbo (Göteborg)	414	135	241	217	147	170	204	365	95	141	180	310	218
Rinkeby (Stockholm)	422	139	244	206	161	169	234	298	96	139	189	314	218
Fosie, del av (Malmö)	341	140	247	317	140	195	238	242	100	141	179	332	218
Södra Sofielund (Malmö)	299	138	239	322	125	164	223	284	126	144	237	295	216
Bergsjön (Göteborg)	360	140	234	233	147	154	215	307	84	141	194	359	214
Geneta (Södertälje)	380	125	233	494	143	155	196	72	89	136	158	290	206
Skäggetorp (Linköping)	293	142	223	244	134	148	204	268	95	139	198	346	203
Gårdsten (Göteborg)	399	132	236	194	154	167	194	267	97	137	171	280	202
Hässlholm (Borås)	335	137	214	356	128	158	200	204	83	134	182	293	202
Tensta (Stockholm)	406	132	239	178	152	156	206	219	101	137	179	254	197
Fornhöjden (Södertälje)	355	126	219	444	142	147	181	104	107	132	143	244	195
Hyllie, del av (Malmö)	298	137	217	294	120	196	223	169	100	132	166	275	194
Centrum o Öster (Landskrona)	257	133	216	300	126	168	224	230	84	134	164	286	193
Fittja (Botkyrka)	424	125	186	228	166	120	181	180	101	139	181	231	189
Vårby (Huddinge)	370	122	188	167	153	151	181	287	93	136	154	220	185
Alby (Botkyrka)	385	122	198	206	159	156	176	193	101	136	162	205	183
Husby (Stockholm)	399	129	189	144	141	140	194	146	98	134	154	225	175
Skärholmen (Stockholm)	364	124	166	206	142	131	179	155	81	129	161	212	171
Hallunda-Norsborg (Botkyrka)	360	115	189	183	144	140	158	209	87	131	143	185	170
Flemingsberg (Huddinge)	350	125	167	122	144	102	163	232	117	136	192	171	168
Jordbro (Haninge)	317	117	163	161	146	162	165	198	93	129	149	169	164
Rågsved (Stockholm)	316	117	170	172	145	105	148	206	118	131	151	169	162
Öxnehaga (Jönköping)	265	112	166	122	115	143	151	309	61	124	121	214	158
Klockartorpet (Norrköping)	186	112	173	244	105	185	152	162	58	124	128	215	154
Fisksätra (Nacka)	320	115	173	117	135	139	149	150	98	127	140	158	152
Gottsunda (Uppsala)	251	121	189	133	110	130	156	121	85	124	149	207	148
Västra Skogås (Huddinge)	281	111	139	122	138	128	146	191	89	127	138	159	148
Skönsberg (Sundsvall)	116	112	175	250	105	105	138	180	70	122	129	205	142
Brynäs (Gävle)	119	110	178	228	107	105	132	173	93	124	129	192	141
Hertsön (Luleå)	98	110	127	200	110	163	141	87	61	120	112	193	127
Riket	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100
38 förorter	330	130	212	291	139	153	192	225	94	135	171	279	196
Födda i Sverige		94	78	61	96	89	80	76	98	107	91	83	87
Födda i Norden (exkl Sverige)		114	70	67	97	200	185	109	57	115	83	151	113
Födda i EU/EFTA (exkl Norden)		117	111	78	114	190	171	161	120	131	130	102	129
Födda i världen (exkl EU/EFTA)		129	225	311	127	156	179	320	112	173	161	232	193

De två målen är:

- Att avståndet mellan totalindex för samtliga 38 förorter minus riksgenomsnittet ska halveras fram till 2020 (196 ska bli 148 eller lägre)
- Att index för var och en av de 38 förorterna minus riksgenomsnittet halveras fram till 2020 (exempel Södra Sofielunds 216 ska bli 158 eller lägre)

Det är tuffa mål (inte minst därför att varje förbättring sänker riksgenomsnittet), men alternativet - att fortsätta som hittills - kommer att vara en bra mycket tuffare försörjningsbörda som överlämnas till kommande generationer.

För att nå dessa mål måste regering, kommunförvaltningar och stadsdelsnämnder göra sitt yttersta. Resurser måste avsättas, inspiration från förebilder från andra förorter i världen måste överföras, forskningsresultat måste tillämpas. Strävandet efter integration får inte bara vara en angelägenhet för förorterna själva utan måste omformas till en nationell solidaritet som alla i Sverige är delaktiga i.

Inspirerad av en grupp seniora medborgare som i många år arbetat i statsförvaltningen med forskningsfrågor och effektivitetsrevision¹¹, föreslår jag att en forskarledd integrationskommission tillsätts. Kommissionens uppgift är att bistå regeringen och övriga instanser med insamling av forskningsrön, exempel för inspiration, överföring av erfarenheter samt rådgivning till de instanser som deltar i det nationella integrationsarbetet.

Stockholm den 8 oktober 2015

Jan Edling

¹¹ Se deras brev till framtidsminister Kristina Persson, Utbildningsminister Gustaf Fridolin, Justitieminister Morgan Johansson och Arbetsmarknadsminister Ylva Johansson från den 8 maj 2015. <https://www.gp.se/nyheter/debatt/1.2723137-langsiktig-politik-kravs-for-att-halla-ihop-vart-land>

Förorterna som Moder Svea glömde

Invandring kan på sikt vara mycket fördelaktig för Sverige. Med fler människor i arbetsför ålder blir det lättare att klara de utmaningar som blir följden av att barnen måste gå i skola längre och att antalet äldre blir allt fler. Men om dessa fördelar ska infrias måste vi också se till att de som invandrar till Sverige kan integreras i det svenska samhället, inte minst på arbetsmarknaden.

Erfarenheterna av Sveriges hittillsvarande integrationspolitik är dock mycket dystra. I den här rapporten från VERDANDI och FLEXICURITY granskar Jan Edling de 38 mest utsatta förorterna i Sverige.

Rapporten visar att det är mycket långt kvar innan de som bor i dessa förorter är jämställda med den övriga befolkningen när det gäller förvärvsfrekvens, utbildning, inkomster, hälsa, valdeltagande med mera.

I rapporten föreslås därför två tuffa mål, nationella och regionala samordningsinsatser och en integrationskommission för den nationella integrationspolitiken.